

Chỉ lấy vợ 9x

Contents

Chỉ lấy vợ 9x	1
1. Chương 01 - 02	1
2. Chương 03 - 04	6
3. Chương 05 - 06	13
4. Chương 07 - 08	18
5. Chương 09 - 10	20
6. Chương 11 - 12	23
7. Chương Kết	26

Chỉ lấy vợ 9x

Giới thiệu

Có thể bạn cũng là một người đàn ông hệ 8x như tôi hay thậm chí là 7x , bạn đừng nghĩ 9x đùa đòi .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-lay-vo-9x>

1. Chương 01 - 02

Chương 1 : Trinh nữ trong nước .

Điện thoại cô bé rung lên , xoay xoay trên mặt bàn kính . Cô bé cau mày đọc rồi thở dài nhìn ra phía trước ... Không gian ngoại ô thành phố khá vắng vẻ , thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe lớn chạy qua dù đang là giờ tan sở .

“Em có hẹn đến lấy một bức tranh. Anh đưa em đi được chứ ?”

“Tất nhiên là được. Dù gì giờ về nhà cũng một mình , buồn lắm . Hi “.

“ Uhm”. Cô bé lại thở dài khiến tôi không hiểu chuyện gì ?!

Cô bé lại quay hướng nhìn về phía cửa kính không nói với tôi câu nào. Đôi mắt kia buồn rười rượi , đôi môi mím chặt ,,,, tất cả sao mà nhìn ghét thế , y như người chị ấy:

“ Anh làm xây dựng phải không ?”

“ Biết rồi còn hỏi . Hic “

“ Anh giận em không ?”

“ Ai lại đi giận trẻ con bao giờ ?”

“ Ồ nhĩ ! Anh ngoài ba mươi mà . Nhưng nói thật em không nghĩ anh đang ở tuổi đấy đâu “.

“ Haha, ý em là khen tôi trẻ sao hay là không tin . Tôi cho cô bé xem chứng minh thư nhé ! “

“Không ý em là anh trẻ chứ ai bảo không tin. Anh chẳng biết đùa đúng là ngoài 30 có khác “.

Tôi và cô bé cúi người về phía trước . Tôi sốc thật, mà cũng phải hèn gì tôi vẫn vườn không nhà trống , đứng đưng với bao người cả gần chục năm nay.

“ Em xin lỗi “.

“ Lỗi gì mà xin . Cũng phải nên 30 tuổi đầu vẫn cô đơn . Hehe “. Tôi cũng không rõ nữa , lái xe đi tiếp , trong lòng rối tung dù bao thắc mắc đã có được hết câu trả lời , chỉ còn một điều :” tôi vẫn chưa hiểu , mình vốn thương chị hay thương em ? “.

...

Một chàng trai khá to cao , khuôn mặt khá sáng sủa, coi cách ăn mặc thì chắc là thanh niên đang đi học , chứ chưa nghề nghiệp gì . Chàng trai đưa một bức tranh khổ lớn nhưng bị phủ lớp vải trắng khiến tôi chẳng biết đằng sau nó chứa gì , rồi ôm cô bé và vỗ vai hai hay ba nhát gì đó , quay lưng tiến vào nhà? Cô bé lùi thúi mang bức tranh đi về phía tôi . Tôi biết hình như cô bé đang mếu máo . Tệ thật ? Thằng nhỏ đó làm gì cô bé chứ ?

“ Anh để cẩn thận kéo hư nhé “

“ Được rồi .Lên xe đi “

Cô bé không nói gì nữa . Nước mắt lăn dài , phụng phịu :” Anh đưa em về đi “. Tôi chỉ còn biết đưa đôi bàn tay khô cứng của một gã đàn ông tuổi ngoài ba mươi lên lau những giọt nước mắt đó. Tôi dần người . Cô bé ngồi im , không phản ứng . Sợ thật ...

“ Anh sẽ vào nhà chứ ? Nhưng có lẽ giờ chị Lệ Băng chưa về đâu”.

“Cô bé rảnh chứ ? Chúng ta sẽ đi dạo “.

“ Em chỉ sợ làm phiền anh thôi “.

Chúng tôi đi dọc xung quanh khu biệt thự đó . Quả thực , nhìn về buổi tối , nó rất tuyệt vời . Tôi phải công nhận người thiết kế khu biệt thự này có con mắt hoàn mỹ . Tôi thoáng buồn khi nghĩ về ông bố của mình đã rời xa mẹ con tôi .

“ Anh có hút thuốc không ?”

“ Ồ không ! Nhưng tôi nghĩ là cô bé không nên “. Tôi mỉm cười , xoa đầu Lệ Dương như một người anh trai hiền từ .

“ Không phải. Em muốn đốt bức tranh này ?”

“ Trời . Đi xa cả tiếng đồng hồ chỉ để khuôn về một thứ mang bỏ đi sao ? Mà lúc này em còn dặn tôi phải để cẩn thận kéo hư mà. Xạo nữa ”

“ Nó sẽ vô dụng và khiến em cảm thấy nhức mắt khi nhìn nó “.

“...Tôi rất tò mò ??! “

“ Anh muốn xem ư ? “

Tôi gật đầu , lấy tay gãi gãi . Cô bé dứt lời “ OK! “rồi mạnh tay xe cái xoẹt tấm vải trắng bao quanh .

”Lạy chúa. Hình khỏa thân “. Tôi há hốc miệng , nhưng càng nhìn tôi càng không thể tưởng tượng nổi đó là Lanh – Lệ – Dương (tất nhiên có cả nốt chấm ruồi trên bức tranh rất rõ nét).

“ Bạn trai em vẽ đó ! “Cô bé hướng đôi mắt lên trời , những vì sao cô lẻ thưa thớt nằm cách xa nhau . Cô bé thở dài y như bà cụ non vậy .

“ Cậu ta là họa sĩ à ?” Tôi vẫn chưa hết kinh ngạc , quả thực dù là nude đi nữa cũng chẳng sao . Tôi thấy nó rất tuyệt .

“ Vâng . Và đó là món quà cuối cùng anh ấy tặng cho em :” Trinh nữ trong nước “. Cô bé vẫn ngược mắt lên trời cao . Đôi tay bé nhỏ bứt rứt ngọn cỏ non vô tội .

“ Tôi không hiểu ? Vậy nên giữ gìn thay vì thiêu rụi . Nó sẽ thành ám ảnh trong em . Hơn nữa bức hình rất tuyệt vời và đó cũng là một kỉ niệm “. Tôi không nghĩ là mình đã nói như thế với Lệ Dương , nhưng đó hoàn toàn là những lời thành tâm.

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe về :” Trinh nữ trong nước “với những đường nét tuyệt đẹp mà tôi chứng kiến trong một buổi tối thiếu may mắn với lượng ánh sáng không đủ một cách trầm trọng đó. Nó khiến tôi không thể thấy hết được vẻ đẹp mà bức tranh mang lại . Nhưng với tôi, nó hoàn hảo dù chỉ trong vài phút hiếm hoi .

Khuôn mặt của Lệ Dương vốn tươi như hoa , làn da trắng nõn nà đánh bật đi cái màu nhợt nhạt của nước . Thân hình dài của cô bé với những đường cong đầy đặn , mềm mại , nhìn như con rắn đang trườn mình ẻo lả . Một tay cầm ly rượu hồng hững hờ trước môi đầy khêu gợi , tay kia lại đặt lên thành bồn tắm hồng hờ, buông lơ lửng . Đôi môi màu mọng đỏ , hai mắt ánh lên màu nâu sẫm huyền bí . Vòng một đầy đặn dính kèm hai núm se cau ửng hồng , phần dưới với lớp nhúm lông đen khối hình tam giác đầy bí ẩn hơi nhô nhô do phần nước , chạy dọc xuống là giò thẳng , dài ... Hình ảnh cô gái tuổi mười tám đây sao ?

“Anh sao thế ? Đốt nhé ! “. Lệ Dương nhìn tôi cười khẩy . Chắc là cô bé nghĩ mắt tôi đúng là dê cụ .

“Không tiếc sao ?” . Tôi tỉnh người , cố phải nhìn cô bé dù bức tranh kia vẫn đầy hấp dẫn , như một ma lực nào đó cuốn tôi theo .

“ Em đã nói là món quà cuối cùng mà . Vả lại chia tay rồi , giữ những thứ đó chỉ tổ nhục óc thôi “.

Cô bé giật mạnh chiếc bật lửa trên tay tôi và cái “tách “. ... Ngọn lửa bắt đầu lan ra , cháy lem ngón chân , cạp giò , vùng kín ,..., cứ thế đi lên . Màu vàng lửa bùng bùng , ngả hẳn sang một hướng theo chiều gió đẩy. Cô bé ôm mặt khóc chẳng khác nào trẻ con . Tôi kéo mạnh cô bé về phía mình. Vòng tay của tôi hình như vừa đủ để Lệ Dương lọt thỏm trong lòng. Tiếng nấc mãi không thôi . Vòng tay tôi ghì chặt hơn thì phải ...” Gần mười năm qua , tôi mới ôm một người khác giới . Tim tôi như đập mạnh hơn. Có lẽ , tôi thiếu mùi đàn bà quá lâu rồi “.

Chương 2: Sinh nhật đáng nhớ .

Màn đêm thành phố trải dài như hai đường quét sơn sáng láng : bên chói lóa sắc sỡ , bên âu âu đỏ , tất cả đảo ngược cuồng điên trong đầu tôi. Đêm nay chắc sẽ rất dài.

Chúng tôi quen nhau rất tình cờ , tình cờ trên mạng . Tôi thích đọc truyện , thích nhìn cô ấy cười , và việc online buổi tối hàng ngày với nhau là một thói quen . Một lần tình cờ tại quán café Petite Fille – cô gái nhỏ , tôi đã nhận ra cô ấy . Nhưng trở trêu thật , người viết truyện tôi vẫn hay đọc lại là cô chị , người có nụ cười tỏa nắng và hay online với tôi lại là cô em – đó là hai chị em sinh đôi của gia đình họ Lanh tuổi mười chín kết hợp rất ăn ý để cùng tạo nên một trang blog “ người đẹp viết blog hay “ . Tôi thì tôi không phải người đàn ông duy nhất té ngã khi biết được sự thật này đâu . Tôi tưởng đó là Lanh Lệ Bằng , nói cười rí rít , ngờ đâu là cô em – Lanh Lệ Dương . Và cô ấy nói với tôi rằng : nếu nhìn thấy cô ấy thì nhớ chấm ruồi nhỏ ở cạnh môi và ngược lại. Tôi cười ngượng.

...

Một thằng đàn ông hơn ba mươi tuổi sống trong căn biệt thự quả là lạc lõng . Tôi thấy nhớ người bố đã làm nên tôi , nhớ người mẹ cả đời chỉ vì con đang ở bên Mỹ thăm mấy người nhà trong chuyến nghỉ hè năm nay và kí một bản hợp đồng lớn gì đó. Tôi nhớ cả Lệ Dương nữa , “cái ôm “ khiến trái tim tôi thức tỉnh , làn da mịn màng man mát cứ bịn rịn khiến tôi về tôi còn chẳng buồn tắm vì sợ mùi thơm của cô bé sẽ biến mất . Tôi điên thật . Cả đêm , quay trái , quay phải , ngồi dậy rồi lại nằm vật xuống không khác gì một con rối nước ,...” Lệ Dương chắc buồn lắm , nhưng tôi thì không biết liên lạc với cô bé thế nào khi số điện thoại thì không có , cô ấy cũng không online nữa. Mà từ giờ không khéo cô bé lại chẳng đến Petite Fille cũng nên . Hức hức ,...Lệ Dương , trong đầu tôi giờ chỉ còn một Lệ Dương với nụ cười tỏa nắng nhưng đôi mắt luôn long lanh với ngấn nước lưng chừng ...

Hôm nay , trời cũng hửng nắng. Đầu óc tôi ong ong vì mất ngủ . Nhưng rồi sao chứ , một ngày mới vẫn đến , công việc ngày cuối tuần thì đông nhốn nháo , đủ để tôi ngất ngây và gặm nhấm cả ngày .

Bất ngờ ,...

Hoa đỏ , hoa vàng , hoa trắng ,...bó to bó nhỏ , rồi những chùm bóng bay sắc màu nối đuôi nhau xếp chạy hàng dọc vào đến tận cửa văn phòng . Bạn đoán là điều gì nhỉ ? Sinh nhật của tôi được nhân viên tổ chức vô cùng nồng nhiệt khi mới 8h sáng. Cửa phòng làm việc vừa mở ra thì điệp khúc Happy Birthday cũng vang lên theo tiếng vỗ tay giòn giã . Tôi quá bất ngờ khi sinh nhật mình mà còn chẳng nhớ . Xúc động quá , tôi thề tôi sẽ ngất mất nếu như tôi không phải là đàn ông . (0_0). Tôi hiểu : hôm nay sẽ là một ngày ý nghĩa đối với mình .

“ Các bạn làm tôi xúc động quá đi mất . Nhưng vui gì thì vui cũng phải chè chén sau giờ hành chính , nếu không giám đốc cắt lương từ anh lớn đến anh bé trong phòng thì đừng than trách ha “.

“ OK trưởng phòng đẹp trai và phong độ “. Tôi muốn xỉu.

...

“ Con trai . Con khỏe chứ ?”

“ Dạ khỏe . Chờng nào mẹ về mẹ ơi . Con nhớ mẹ lắm “

“ Cha xử cái thằng này. Bé lắm đấy . Mẹ điện thoại mừng sinh nhật con trai yêu quý của mẹ đây .(Tôi cứ cười hì hì rồi dạ vâng suốt). “Công danh thì thăng tiến và kiểu gì thì kiểu cuối năm nay cũng ẹ đứa cháu nội để bồng đấy “.

“ Ôi . Con xin mẹ, gần hết năm rồi , con còn chưa kiếm được dâu ngoan , dâu thảo ẹ thì tìm dâu được cháu nội . “.

“Thì lo mà tìm đi . Không tìm được thì để mẹ tìm . Giờ chọn cách nào “.

“ Dạ ... Con tìm ...”. Tôi vội vã , đến là buồn cười .

“ Thôi thôi cậu hai. Cậu làm việc cho ngoan đi nhé. Mẹ là mẹ chỉ mong ày vợ con đàng hoàng , công danh sự nghiệp ổn định rồi có nhắm mắt mẹ cũng yên lòng .”

“ Mẹ này. Mẹ con còn trẻ , còn đẹp lại giỏi giang. Mẹ nói thế tội nghiệp cho con quá à “.

“ Cái thằng này khéo nịnh . Mẹ điện thoại chúc mừng sinh nhật con và nói chuyện vợ con nhanh nhanh lên thôi . Lúc nào rảnh mẹ con mình nói chuyện. Con làm việc đi . Mẹ mới đi kí hợp đồng về, thành công con à , giờ đang chuẩn bị dùng bữa tối với mấy người bạn đây “

“Vậy con phải chúc mừng mẹ rồi . Mẹ con là số 1 đây nha . Mẹ ăn tối ngon miệng nhé . Con yêu mẹ “.

“ Ủ . Cha mày chứ “.

Mẹ tôi luôn mắng yêu như thế. Mẹ tôi là người phụ nữ đẹp và giỏi giang. Nhưng thật tiếc cuộc sống vốn không công bằng , nếu để mẹ được hạnh phúc , tôi sẵn sàng đổi lấy bất cứ thứ gì , kể cả mạng sống của mình . Tôi yêu mẹ của tôi .

...

Cuối cùng thì chúng tôi cũng kéo nhau ra một quán bar cách công ty không xa lắm do trợ lý Thạch Tùng đề xướng. Các bạn biết không, tôi đã gặp Lệ Dương ở đó. Cô bé ngồi ở ngay giữa quầy bar nên việc nhận ra cô bé quả là chẳng khó khăn gì. Chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay đóng thùng trong chiếc váy hoa đen ngắn cũn cỡn cùng đôi guốc cao chùng mười phân, ngồi vắt chéo chân lên nhau:” Cho thêm một ly Bacardi, không pha cola “. Rồi úp mặt xuống quầy, tay vò vò đầu nhìn thật thảm hại.

“ Này, nhỏ “. Tôi đứng từ sau, đập khê lên vai cô bé .

“Lại cái thằng điên nào zậy trời. Biến đi “. Ôi chúa ơi, cô bé nói tôi thế đấy. Tôi chắc rằng cô bé đã ngồi đây được một lúc và bị mấy cái thằng khùng ngoài kia trêu ghẹo .

“Lệ Dương ! “

Một tay vẫn cầm ly rượu, cái đầu từ từ ngẩng lên và tay kia lật mạnh đồng tóc xoa trước mặt về đằng sau. Lắc lắc mạnh cái đầu như đẩy tung sự mệt mỏi, rồi quay ngang về phía tôi.

“ Anh tìm ai mà đến tận đây ? Lại chị Lệ Băng sao ỉ. Giọng cô bé lạnh tanh, nụ cười khẩy nhìn như chế giễu tôi là kẻ sẵn gái dai như đĩa vậy.

“ Tôi tìm em không được à ?”

“ Tìm kẻ điên như em á. Haha .?”

“ Kẻ điên như cô bé hơi khó tìm đấy. Đi uống không ? Tôi mời. Bạn bè nhiều lắm “. Tôi chỉ tay về đám nhân viên đang lúi búi kéo ghế sắp xếp chỗ ngồi phụ mấy người nhân viên. “ Ok chứ ?

“ Các anh đi chơi cuối tuần sao mà đông vậy ? Mà toàn người lạ à, thôi anh ra đó đi . ”

“ Sinh nhật tôi mà. Không muốn ngồi chung sao cô bé ?” . Tôi cười .

“ Hả ?” . Đôi mắt tròn xoe lên hỏi đầy tinh nanh . “ Anh chờ em 5phut được chứ ?”.

“ Ok “. Tôi hí hửng. Mà chết thật, lát mọi người hỏi tôi biết nói Lệ Dương là ai nhỉ ? Chẳng lẽ lại cười là em gái, tụi nó lại hô lên em hàng xóm à, vậy để em tán nhé thì hồng chuyện. Mà bảo người yêu, thì cô bé sẽ cho tôi vỡ họng, ... Cứu tôi !

Lệ Dương bước ra từ nhà vệ sinh. Nhìn cô nàng cứ như người mẫu bởi có sự trợ giúp của đôi guốc cao kia. Dáng cô bé vừa vặn, khuôn mặt tựa ánh trăng với cái cổ cao nồn nà nhưng đôi mắt vẫn au au đỏ dù cái miệng đang cười rõ to. Tôi im lặng. Cô bé khép miệng lại và lí nhí :

“ Nhìn em tẻ lắm sao ?”

“ Tôi ghét khi thấy em khóc. Tôi ghét khi em cứ khóc vì một điều gì đó không xứng đáng “.

Không thể chịu nổi, một lần nữa, tôi lại kéo mạnh cô ấy về phía mình. Lần này thì vòng tay bé nhỏ của cô ấy cũng khê đưa lên ôm ngang bụng tôi, siết chặt hơn .

“ Anh ghét lắm à ?”

“ Ủ ! Ghét kinh khủng. Ghét dã man .” . Tôi tháo bàn tay cô ấy, đưa đôi tay mình đặt lên bờ vai nhỏ và thon của nàng :” Cười đi. Anh yêu nụ cười đấy “. Cô ấy cười – Lệ Dương cười – tôi nhìn rõ sự hồn nhiên qua nụ cười, nụ cười khiến tôi luôn si mê và quên hết muộn phiền . “ Cám ơn em. Mình qua chỗ bạn anh nhé ! “ . Cái gật đầu nhẹ nhàng của chiếc cổ cao trắng nồn như thiên nga làm tôi say đắm mãi, nụ cười mím vẫn không tắt trên đôi môi mềm mỏng kia .

“ Sếp ơi là sếp, làm gì mà lâu vậy ta ? Ai nhỉ ? Ai kia nhỉ ? Giới thiệu nhanh đi ...” Rồi Thạch Tùng hét lên :” Ôi, nàng Lãnh Lệ Băng hả sếp. Sếp giỏi quá đi thôi “. (Thạch Tùng cũng là một trong các fan cuồng của Lệ Băng : nàng viết truyện hay, đáng con gái mà cao 1m68, da trắng mềm và nụ cười mê – ly, tôi nói rồi mà, hì .) Tôi thấy vẻ mặt Lệ Dương như trùng xuống, nhú chân mày và mím môi lại. Rồi cái điệp khúc :” Ai vậy sếp, ai vậy sếp “ kèm tiếng vỗ tay khiến đầu tôi muốn phát điên, cái nhăn mặt, cái gãi đầu quay sang Lệ Dương cười :

“Sao đây cô bé ?”

“ Anh muốn sao ? “

“ Sao là sao ? Họ hỏi kìa ! Cứu anh đi , nhanh lên ! “

“ Anh yêu em không ? ” . Lệ Dương lấy tay che miệng cười , tôi thì ngu ngơ và ...chẳng lẽ đây là màn tỏ tình khủng khiếp nhất sao . “ Anh yêu em không ? Nếu anh yêu thì nói người yêu . Không thì thôi ... mà cứ nói đi , cho em làm người yêu anh trong tối nay để cả hai đỡ mắc cỡ “ . Tôi nghĩ thầm... “ Hừm , chẳng lẽ mình không dám nói suy nghĩ của mình à ? Một thằng đàn ông như mình mà yêu ai phải giấu sao . Còn lâu “ . Tôi “ hừm ” một tiếng ra cái uy của sếp :

“ Xin giới thiệu cả phòng . Cô nàng xinh đẹp đứng cạnh tôi đây tên Lãnh Lệ Dương , và ... là ... người yêu tôi “ (Ba từ cuối tôi hét đều đặn) .

Vỗ tay cứ đập đập . Các chàng thì cứ xuýt xoa : ” Tên gì mà đẹp thế , con gái nhà ai mà nhìn cứ như hoa hậu vậy này “ . Các nàng có vẻ hơi ghen tỵ thì phải vì nụ cười mà tôi nhìn thấy hơi méo mó . Tôi quay ngang thì thầm : ” Cảm ơn em “ . “ Cảm ơn anh “ – Nàng đáp trả , nụ cười tuyệt vời như thiên thần hằng đêm tôi vẫn mơ .

...

Lệ Dương bước lên sân khấu như một nhạc công , đẹp , trong sáng lạ kì khiến mọi người phải lặng đi giây lát khi nàng ngồi xuống ghế . Nàng đặt đôi bàn tay hết sức nhẹ nhàng lên chiếc piano với những phím trắng đen nhấp nhô không thẳng hàng . Tôi cũng không biết bản nhạc tựa gì , chỉ biết rằng Lệ Dương thì thầm vào tai tôi : ” Em muốn chơi piano , đó là món quà duy nhất và ngay lúc này em có thể làm để tặng anh “ . Đôi bàn tay khéo léo , mềm mại của cô bé sắp tuổi mười chín với những nốt nhạc vang lên đầy cuốn hút . Có những lúc cao trào như lên đến tận đỉnh điểm rồi lại từ từ hạ xuống như được giãn ra . Những ngón tay lên xuống đều đều , rồi thật nhanh , thật chậm . Tiếng đàn của nàng càng khiến trái tim tôi thức tỉnh qua nhiều năm tháng ngủ quên .

Bao ánh mắt tò mò , những lời khen có cánh đổ dồn về cô ấy . Cô ấy là bạn gái của tôi cách đây chừng một giờ đồng hồ sao ? Tin nổi không ? Bạn gật đầu nói “ phải “ để tôi sung sướng hơn đi ... 0_0.

Một buổi tối ý nghĩa và thật hạnh phúc . Tôi ước , thời gian đừng trôi nữa .

Trước khi xuống xe, Lệ Dương chỉ mỉm cười và nói lời cảm ơn tôi rồi mở cửa đi thẳng vào nhà. Giá như cô ấy ngoái lại nhìn tôi , giá như tôi được thì thầm vào tai cô ấy rằng tôi yêu cô ấy như thế nào , tôi muốn cô ấy mãi mãi bên tôi chứ không riêng gì trong một buổi tối như thế . Tôi nhớ những cái ôm ,những nụ cười ,,,, nhớ những gì luôn hiện hữu bên cô ấy .

2. Chương 03 - 04

Chương 3 : Giấc mơ có thật

Tôi về nhà trong niềm hạnh phúc trào dâng.

Tôi về nhà như kẻ điên vừa được hưởng hương vị tình ái.

Một cô gái váy hoa , ôm một bó hoa cũng rất lớn đang đứng trước cổng nhà tôi. Vàng – người yêu cũ của tôi . Người yêu suốt cả mấy năm qua , năm nào cô ấy cũng không quên mang theo một bó hoa tới nhà và cùng tôi dùng bữa tối trong ngày sinh nhật của mình . Và ngược lại , sau hai hôm nữa đó là sinh nhật của cô ấy , tôi cũng phải vậy . Hàng tuần , hàng tháng hay những ngày nghỉ , chúng tôi vẫn uống café , tôi chỉ ngồi nghe cô ấy nói về cảnh làm vợ , về cảnh mẹ chồng – con dâu , về ông chồng hay nhậu nhẹt nhưng sẵn sàng móc túi đưa đủ tiền khi cô ấy “ hót ngọt “ và làm tình cho ông ấy lên đến tận đỉnh,... Bạn thấy sao ? Khi tình yêu đã chết từ lâu mà chúng tôi vẫn dành cho nhau những điều đó như một thủ tục cần thiết do

cô ấy đặt ra . Và lý do cho điều đó là :” Cô ấy có chồng và một đứa nhỏ , nhưng vẫn yêu tôi “. Với tôi – đó luôn là một kí ức , một kí ức không đẹp nhưng cần phải nhớ .

“ Sao anh lại bắt em phải chờ ?” . Cô ấy gất lên .

“ Anh không bắt , mà là do em tự nguyện “. Tôi thở dài . “ Anh ăn nói kiêu đó với em sao ? “. Vẫn là cái giọng nói đầy khiến tôi khó chịu .

“Em coi lại thái độ mình xem như thế là được à ?”

“ Em chờ anh cả tối . Vậy mà giờ anh lại đối xử với em thế đấy . Anh ... anh quá đáng lắm “.

“ Em về nhà đi . Chồng và con em đang đợi “.

“ Anh “. Cô ấy hẳn giọng rồi bỗng dưng nhẹ nhàng :” Em xin lỗi , chắc là cuối tuần anh bận việc. Mình vào nhà nhé . Em mang cả đồ ăn nè “.

“ Không ! Anh không bận gì cả . Em về đi . Em cứ thế này, sớm muộn gì chồng em cũng biết , và người khổ sẽ là con em ? Hiểu không ? “

“ Đấy là việc của em “.

Vừa lúc đó thì điện thoại của tôi rung lên , không phải ai khác :” Thiên thần Lệ Dương “...

“ Anh về tới nhà chưa sao không điện thoại cho em . Em lo lắm .” “ Ngốc quá. Anh đang trước cổng nhà nè . Định chỉ một xíu nữa là gọi thôi . Em sắp ngủ chưa ? “. Cô người yêu cũ của tôi hét toáng lên :” Cái gì . Anh vừa nói cái gì cơ . Anh ...Anh ... “.

“ Em chưa à , em đã nói là lo lắng cho anh mà . Hi , mà giọng ai thế anh ? Nghe như phụ nữ . Anh đang ở đâu vậy , anh nói thật đi “. Giọng của Lệ Dương nghe đầy hờn dỗi , tôi chỉ muốn gặp cô ấy thôi . Tôi mệt mỏi .

“ Anh gặp em ngay bây giờ được chứ ? Anh nhớ em ?” Lần này thì cô người yêu cũ đã nhảy lên và chạy đến phía tôi như muốn giật lấy chiếc điện thoại . “ Sao cơ ? Bây giờ ư ? Quá muộn rồi , anh hiểu không ? “ Giọng Lệ Dương cứ vang lên . Tôi mở cửa xe và đóng mạnh lại , đi thẳng ... Chiếc bóng người đàn bà đã từng phản bội mình cứ ám ảnh sau lưng . Tôi nghệt thở ...

Tôi gặp Lệ Băng đang nôn thốc nôn tháo trước cổng nhà . Chắc chắn là cô ấy say . Nước mắt, nước mũi dàn dụa . Phải rất khó khăn để tôi công được cô ấy vào nhà . Không phải vì nặng mà cô ấy không chịu , cứ đẩy và dẫm thùm thụp nên lưng tôi . Lệ Dương chỉ im lặng , nhắm mắt và nhìn người chị say đến độ mềm nhũn cả người rồi bỏ ra sau khu nhà , để mặc chị giúp việc chăm sóc .

Tôi chưa kịp ngăn cản thì Lệ Dương đã nhảy thùm xuống hồ bơi . Chẳng khác nào một nàng tiên cá , nàng có những cái uốn mình hết sức lạ mắt , thân hình đẹp và trắng tạo sức hút li kì khi trời đã về khuya . Nhìn nàng , “ Trinh nữ trong nước “ dội về khiến tim tôi như muốn nhảy tung , thấy ứ ứ nồng ngực , ham muốn của một thằng đàn ông làm tôi mất hết bình tĩnh . Tôi chỉ còn cách tự lấy lại thăng bằng : hít sâu , thở từ từ , rồi lại hít sâu , thở từ từ . Lệ Dương chồm người dậy , đặt tay lên bờ cười khoái trá :

“ Anh nghĩ rằng mình đang tập thể dục đấy à ?” Nàng vuốt mặt , hất tóc về phía sau và từ từ theo nấc thang đi lên . “ Anh ... “ Chiếc váy ngủ mỏng mảnh ướt nhẹp ôm chặt lấy thân Lệ Dương, đã vậy nàng còn chẳng mặc đồ con nữa . “ Chúa ơi “...

“ Anh đưa giùm em chiếc khăn tắm “.

“... Ừ ! “ (Chắc mặt tôi ngu lắm 0_0)

Lệ Dương lau tóc rồi rũ rũ hất lại đằng sau , khăn choàng lên người rồi ghì tay mạnh lên vai tôi.

“ Em muốn uống “.

“ Khuya rồi . Em ngủ đi “

“ Nhưng em muốn mà “ “ Một chút . OK ?”

Hai tay cô ấy đặt lên vai tôi ra ý xoay người lại . Nhanh như con thỏ , cô ấy đã ngồi vắt vẻo lên lưng tôi , làm giọng nũng nịu.

” Công em . Em ghen với chị Lê Băng đấy “

“ Ngốc thế ! Nếu em đồng ý . Anh nguyện công em cả cuộc đời này “ “ Nói xạo “

“ Thật mà “.

“ Xạo nữa ... iu quá đi à “.

Mặc cho người ướt nhẹp , tôi đủ cảm nhận được tiếng nắc run run vì lạnh của cô ấy . Hai tay ôm cổ , cô ấy cúi đầu vào má tôi . Nụ hôn rất nhẹ nhàng . Da thật mềm , chút lạnh lạnh , ít nước vẫn dính lẫn rơi . Còn da tôi thì nóng hổi , tôi muốn hơi ấm ấy sẽ xoa dịu trái tim bé bỏng này. Tôi tin cả tôi và Lê Dương đều biết :” Hai trái tim của kẻ đang yêu cùng chung một nhịp đập “.

...

Những tia nắng rọi qua khe cửa sổ chiếu thẳng vào căn phòng như lung linh nhảy múa , tiếng xào xạc của lá gió và một chút hương thơm của hoa ,... khiến mắt tôi nhắm nghiền rồi lại phải căng ra ...

Xung quanh phòng , mọi đồ đạc đa phần là màu trắng : từ sơn tường , rèm cửa , cánh cửa , cho đến kệ sách , tủ đồ và ...tôi đang nằm vật vạ trên một chiếc giường màu trắng với mùi thơm rất đặc biệt của con gái phả ra từ chăn gối . Tôi giật mình , nhắc nhở :” Ôi chúa ! Quần áo con vẫn còn “. Tôi đứng là điên , khi chẳng nhớ hôm qua mình đã làm gì . Tôi cố với tay lại lấy chiếc kính trên bàn. Thì cuốn lịch hồng nhỏ xinh cho tôi một ô tròn đỏ và điều bí mật :” Hôm nay là sinh nhật Lê Dương, phải làm gì để cô ấy bất ngờ đây, mà chết rồi , vậy cũng là sinh nhật Lê Băng sao , rắc rối nhỉ ? Nhưng mình yêu Lê Dương mà, còn Lê Băng thì chắc chắn đã có hoàng tử của cô ấy sẵn sàng “.

Tôi bật dậy , phi thẳng vào nhà vệ sinh . Bạn nghĩ gì chứ ? “ Lê Dương của tôi nằm cong người , ngủ ngon lành trong cái bồn tắm khô cong , khoác lên mình chiếc đầm ngủ in hoa , cái miệng nhỏ xinh nhưng màu hơi nhợt nhạt , những lọn tóc rối và chưa khô hẳn nằm ử rử xung quanh bồn . Tôi lại nghĩ :” Nếu bồn tắm có nước thì sao đây ? Nhưng tiếc thật tôi chẳng phải là họa sĩ “

Tôi chỉ còn cách bế nàng dậy khỏi cái chỗ này . Tóm lại thì , hôm qua sao lại thế ? Tôi không nghĩ là ngoài “trình nữ trong nước “ và “cảnh nàng không mặc đồ con trong cái đầm ngủ mỏng tanh dính nước , in hằn lên người nàng “lại để tôi có những hành động của kẻ dê xồm với nàng chứ ? Tôi chất vấn mình ???!

Tôi vừa đặt nhẹ nàng xuống giường , chỉnh được chiếc gối ngay ngắn thì nàng đã lên tiếng , giọng nói dịu nhẹ :

“ Đêm qua , anh ngủ ngon không ? Còn em , ê ảm người một xịu . Hihi “.

“ Anh xin lỗi . Nhưng mà?”

“ Ngủ ngon là được rồi . Anh có lỗi gì đâu ?”

“ Nhưng sao anh lại ngủ trên giường của em ? Sao em lại vào đó ? Em ngố quá “

“ Không chui vào đấy để anh ăn thịt à ?” . Lê Dương cười phá lên , hai chân đạp thùm thụp ở giường . “ Cái gì. Anh làm gì em thật á. Anh , anh ...Ồ , nhưng mà , quần áo anh vẫn còn nguyên này . Nói bậy “ . “ Khùng ! Ai cho chứ ? “ . Tôi biết ngay mà . “ Nhưng mà chuyện làm sao , em cũng chẳng nhớ . Hic “.

“ Đánh đòn . Trêu chọc bậy bạ không à ! “ . Tôi lấy ngón tay trở dí vào cái trán đáng yêu đấy . Vẻ đẹp sáng dậy chào ngày mới của Lê Dương rất đẹp , đẹp không son phấn , đẹp rạng ngời , đẹp tựa thiên thần nhỏ .

“ Cuối tuần em rảnh chứ , cô bé ?”. Nàng cười , gật gật cái đầu . “ Anh muốn đưa em đi chơi ?”

“ Hi . Đồng ý hai tay , hai chân luôn .”

Lê Dương hốt hải thay đồ và trang điểm nhẹ . Lần đầu tiên , tôi thấy cô ấy buộc tóc cao nhìn rất năng động và đáng yêu . Tôi cũng phát hiện ra là , cô ấy yêu màu trắng như thế nào ? Quần trắng dài và rộng , hơi loe ở phần ống ; dây thắt lưng đen to bản có những nút thắt dây sợi nhỏ. Chiếc áo thun trắng không cổ ,khoét sâu vào nách ôm người để vòng một , vòng hai theo đường cong mềm mại. Xong xuôi mọi việc ,

chúng tôi không khác gì hoạt động tình báo . Cô ấy chạy trước dò xét cửa , tôi cúi người lúi húi đằng sau . Và thật may , chị giúp việc đi chợ , còn Lệ Bằng đêm qua có thể vì quá say nên giờ vẫn chìm trong giấc mơ nào đấy .

Chúng tôi quyết định đến Petite Fille – cô gái nhỏ .

“ Em hứa là không rượu nữa , ok ?”

“ Anh cũng thế ! “. Cô ấy bữu nhẹ cái môi xinh ra đằng trước .

“ Tốt thôi , ngoại trừ phải đi ngoại giao với các đối tác làm ăn “.

“ Vậy em cũng thế , ngoại trừ phải đi ngoại giao với các đối tác làm ăn . Hehe “.

“ Kinh nhĩ ? Hiểu sao đây ta ?”

“ Bằng cách , đi ăn ké với anh trong những buổi tiệc, oa oa “

“ Haha . Vậy làm trợ lý cho anh đi “. Tôi cười vì thích lắm nhưng mặt cô ý bí xị ...

“ Em không học sao làm nổi “.

“ Anh xin lỗi. Nhưng chẳng khó khi em mới mười chín “.

“ Ý anh là , em sẽ đi học . Khó lắm “

“ Sao nhĩ ?”

“Hổng sao hết . Chỉ cần có anh , em sẽ làm được “.

“Anh yêu em “ . Đó là ba chữ tôi đã lấy nước trà đá để viết lên mặt kính của bàn , và nàng đáp trả tôi :”Eo ôi , anh nghịch dơ quá !”. Nàng cười . Tôi trách trong bụng :” ghét thế không biết , sao không bảo em cũng thế đi cơ chứ ?”

“ Từ nay , em sẽ dùng sinh tố dâu “

“ Chuyện nhỏ “

“Nhưng không phải vì em thích dâu “

“ Trời , vậy thì thứ khác , miễn đừng là rượu “

“ Không phải . Bằng mọi cách em sẽ thích nó vì anh “

“ Ô nhưng anh cũng có thích dâu đâu ?”

“Anh phải thích dâu ?”

“Sao lại ép một điều vô lý khi cả hai cùng không thích hả ngốc ? “ “ Thì em thích nụ dâu – có cánh hoa hồng đỏ đỏ chúm chím này này “. Lệ Dương chỉ vào cái trái dâu được cô pha chế tĩa tốt đặt trên ly . “ Khi nào em dùng sinh tố dâu , thì anh phải ăn nó chứ sao “. Lệ Dương đưa trái dâu đỏ lên môi mình hôn cái “chụt “ rồi đưa ra phía trước :” Mời chàng “. Lệ Dương bé bỏng của tôi đáng yêu như vậy đó .

...

“ Cám ơn em , tiếng đàn rất tuyệt vời “ “ Anh rất thích phải không ?”

“ Ủh! Rất thích và muốn nghe mãi “

“ Tham quá đi “. Cô ấy cúi đầu hút ly sinh tố một hơi dài.

“ Em thích gì trong ngày hôm nay ?”

“ Thì như mọi ngày , chỉ có điều ...?”

“ Điều gì ?”

“ Không có rượu “.

“ Trời ạ ! Đã nói là bỏ là bỏ à nha . Ý anh là ... sinh nhật em , em muốn đi đâu, làm gì hay quà gì đây ?”

“ Chà , khó nghĩ thế ta ? Nhưng sao anh biết sinh nhật em ?”

“ Thì ai bảo anh ngủ trên cái giường của em cơ . Êm và thích dã man . Haha . Em thích gì , nói anh nghe xem nào? “

“ Eo ôi , khó chết đi được ? Cái gì cũng muốn ... Hehe “

“ Thì em nói đi , xem anh đáp ứng nổi không chứ ?”

“ Chắc là không rồi . Tệ thật “

“ Hừm “

“ Đi chơi với em hết hôm nay “.

“ Tất nhiên , không ở suốt kéo ai bắt cóc công chúa của tôi thì sao . Ngổ quá “.

“ Đi dạo phố ... Hi “

“ Quá đơn giản “.

Những cơn gió se se lạnh của Sài Gòn không còn cô đơn nữa , trời trong , mây cao và đầy nắng. Lệ Dương nổi bật lên với gam màu trắng đi dọc ven ngoại ô thành phố . Mái tóc vàng hây hây của nàng như quện cùng gió , đôi mắt nhìn thẳng ra hướng xa . Tôi bỗng cảm giác nàng rất giống người con gái Hà Nội trong nắng nhẹ , gió hơi se lạnh của trời thu. Hôm nay , nàng đẹp dịu dàng , mùi thơm phảng phất , không son phấn đậm và đôi mắt không còn thâm quầng như những bữa trước .

Bất chợt , ý nghĩ về cô người yêu cũ của tôi ngày hôm qua hiện lên trong đầu :” Không biết cô ấy bây giờ thế nào . Mà không sao , hôm nay cuối tuần cô ấy chắc cũng đang cùng chồng con đi du lịch ở đâu đó cũng nên “.

Lệ Dương thích đi bộ , thích đi xe máy , thích hưởng gió trời hơn là ngồi ô tô. Lệ Dương thích những loài hoa dại , nhỏ , cánh mỏng và màu sắc nhàn nhạt ; thích nghịch và nằm dài trên nền cỏ xanh mịn và hướng mặt lên trời cao . Lệ Dương thích tự do , thích hòa mình với thiên nhiên , giọng cô ấy vốn cao , hơi dài và thể là cô ấy hét lên như được trút giận , như xả hết tức tối buồn đau. Sợ thật , tôi không nghĩ là cô ấy sẽ hành động như thế đâu :

“ Em ổn chứ ?”

“ Anh nghĩ em giống một con điên lắm không ?”

“ Không . Em rất đẹp “

“Cái miệng này . Iu chết đi được ý “.

Chúng tôi lại cười , nụ cười giòn giã vang xa . Lần đầu tiên , tôi được tận mắt ngắm nhìn những vẻ đẹp của Lệ Dương gần nhất , thật nhất : hàm răng trắng đều đặn và đẹp như những hạt trân châu, nụ cười giòn tan , những bước chạy dài và rộng sợ bị tôi tóm ,..., bộ đồ màu trắng cứ tung bay , chạy nhảy khắp cánh đồng cỏ lau này , vẻ đẹp mỏng manh trắng toát như tan chảy và rải rác khắp xung quanh . Không gian ngày cuối tuần rất đẹp . Tôi , em và thiên nhiên nữa – tất cả như quện hòa làm một “ ... bóng tối sẽ không là chi, niềm đau sẽ không là gì,

nếu được yêu anh ,đến hơi thở sau cùng ,

thì em sẽ lấy trái tim ra che ánh nắng mặt trời.....thế giới sẽ không là chi,tận thế sẽ không là gì ,

nếu được bên nhau ,mà trái tim vẫn còn

thì em sẽ hóa giấc mơ để gặp anh từng đêm”

Nàng hát , hát mãi ...

Những tia nắng cuối cùng của vầng thái dương đang lặn mình nhường chỗ ắt trắng , loang lổ lên mặt đất từng vệt, từng đám , chẳng khác gì màu máu sẫm . Tôi thấy rùng mình . Còn Lệ Dương ư ? Nàng cười.

” Đẹp ghê luôn ý ? Dù nhiếp ảnh gia nổi tiếng cỡ nào đi nữa , trực chờ sẵn và chụp hình cũng chẳng bằng mình tận mắt chứng kiến “.

“ Vậy chắc là em yêu cả cảnh bình minh ?”

“ Quá chính xác. ... anh ơi , mai vẫn là cuối tuần , anh đưa em đi xem được không anh ? Đi mà , năn nỉ mà ...”

“ 4h sáng dậy đấy . Dậy nổi không mèo lười ...”

“ 1h dậy , em cũng chịu . Hi “

Chương 4 : Les và cái thai /.

Chúng tôi băng băng trên con đường dạo phố với những ngọn đèn cao áp sáng choang , dòng xe nối đuôi nhau lờm lượp .

“ Em thích ngắm cảnh về đêm thế này , ở hướng này , đèn xe màu đỏ ung khiến em cảm thấy yên bình . Em ghét cái màu vàng chói bên kia , nhìn thấy mà ghét “.

“Thế nếu anh thích cái màu vàng chói bên kia đường , em ghét anh không ?” . Tôi cười phá .

“ Khó nhỉ ? Nhưng anh thích , em sẽ thích . Phải thích hết những thứ mà người mình yêu thích cho dù mình ghét chứ . Cái này gọi là “ ngậm đắng nuốt cay đây “, haha .”

“ Vậy thì ráng ngậm rồi nuốt hết , rõ chưa bé nhỏ “.

“ Hư này . Bắt nạt em này . Hi . À mà anh nói về nhà anh cho em nghe đi. Tò mò quá à ? Anh có anh chị em gì không ?”

“ Anh là con một . Hi “. Nhắc đến mà buồn nẫu ruột , dấu cho tôi có yêu mẹ tôi vô cùng . “Còn em ?”

“ Em á. Hai chị em sinh đôi . Có một thằng nhóc cùng mẹ khác cha , nhìn cũng kháu lắm , nhưng mà ...”. Tôi nhú mày nhìn sang ngang , Lệ Dương đang lấy tay rút rút , cuộn mấy lọn tóc , giọng buồn buồn hướng mắt ra phía cửa. “ Nói chung nhà em tẻ lắm , thôi em không kể đâu , sinh nhật em phải vui chứ anh ha “.

Tôi kéo em lại phía mình , mỉm cười khẽ , không ngờ hoàn cảnh của em cũng đáng thương như tôi . Và chắc hẳn đó cũng là lí do tại sao ngôi biệt thự lớn đó lại chỉ có hai chị em và một chị giúp việc . Tôi nghe rõ những tiếng nấc nhỏ nhỏ từ họng em phát ra, tôi chỉ còn cách xoa đầu an ủi cô bé gốc ghềnh đáng yêu này.

” Có anh bên cạnh rồi mà. Từ nay có chuyện buồn gì cũng phải nói anh nghe , hiểu không ?”.

“ Anh sẽ lắng nghe em mãi chứ ?”

“ Nếu em cần và luôn cần một người biết lắng nghe “.

“ Chỉ lắng nghe thôi hả anh ?”Giọng Lệ Dương buông dài , cái đầu khẽ cọ quây , mấy lọn tóc cọ vào da mặt tôi ...Tôi thấy tim mình như đập nhanh hơn , tôi xin đường và tiến thẳng về phía bên , Lệ Dương được lúc cúi người về phía trước thêm lần nữa , giọng hốt hoảng .

“ Anh ổn chứ ? Hay để em lái xe . Anh ngồi qua chỗ em nghỉ đi “.

“ Có thể anh chỉ biết lắng nghe . Nhưng điều quan trọng là để anh hiểu em hơn , em hiểu không ?”

Lệ Dương lại gật gật cái đầu như một cô bé ngoan ngoãn vừa bị người lớn trách giận . Bỗng Lệ Dương ngoái người nhìn sang phía đường bên kia , phải tả như thế nào nhỉ khi tôi cũng quay sang nhìn theo : chỉ là gái đứng đường thôi mà , ăn mặc hở hang khoe đầy đủ diện nước và những lớp phấn son dày đặc.

“ Anh . Chị Lê Băng , chị Lê Băng kia , chiếc SH đỏ đó , anh thấy không ?”

“ Ừ ! “Tôi dụi dụi mắt . “ Nhưng sao cô ấy lại giằng co với một cô gái khác ?”

“ Anh ơi , đi với em ... “. Cánh cửa ô tô vừa mở ra thì chiếc SH đã vụt đi , Lê Băng đi theo cùng một người đàn bà trong đám đứng đường đó .” Anh , anh , đi theo chị ấy đi “. “ Ừ , ừ “. Tôi vội quay đầu xe và lao theo sau chiếc SH , nàng Lê Dương của tôi thì khuôn mặt đầy lo lắng và cứ nói thì thầm gì đó , đại khái là : không hiểu nổi chị gái mình , con đàn bà đứng đường kia có quan hệ gì mà đôi co giữa phố , ...; có lúc cô ấy còn thốt lên :” không biết có phải cha nào si mê chị Lê Băng mà con mụ đấy đánh ghen không nhỉ ?” . Tôi buồn cười với cái trí tưởng tượng trẻ con này :” Đánh ghen gì mà người sau ôm eo rồi gục đầu lên vai người trước chứ ?” . “ Anh nói cũng phải , thôi thôi , anh đi đi , kéo để mất đấy , nghi ngờ quá thôi . Mà cái bà này em nhìn quen quen à , ... hay là ... ỉ”.

Chiếc SH đỗ trước một ngôi nhà ngay trong thành phố cao ba tầng . Cô gái ngồi sau mở cửa , Lê Băng phi thẳng xe vào trong nhà. Tiếng kéo cửa sắt đã giở được cô ả lòi mạnh nghe đến thê tai .

“ Giờ làm sao hả anh ?”

“ Anh nghĩ chỉ là bạn thôi mà ? Sao em lo lắng thế nhỉ ?”

“ Em nhận ra con ả đó . Bạn với người khác thì được , chứ cái bà này , em nghi lắm “.

Trên lầu 2, hai cái bóng đen qua cửa kính ôm trầm lấy nhau. Lê Dương của tôi :” Ồi “. Rồi hai tay cứ nắm chặt vào nhau , miệng ngậm chặt , và ngồi chẳng được yên.

” Làm cái gì vậy trời ??? Trời ạ , điên à ?”

”Sao lại điên , bạn bè ôm nhau an ủi là chuyện bình thường mà “

“ Nhưng em nói rồi , cái bà này nghi lắm “.

Cả Lê Dương và tôi đều há hốc miệng ra nhìn cảnh tượng trước mắt :” Họ hôn nhau ư ?” Tôi dụi dụi mắt tưởng mình cũng bị điên và đang tưởng tượng chứ . Tôi rùng mình , Lê Dương mở cửa xe và chạy thẳng đến cửa sắt đập um lên .

” Em thề là em xé xác cái con mụ kia ra , nó dám rủ rê chị em . Mở cửa , mở cửa , con kia “.

“ Từ từ nào . Nếu biết là em ở dưới đây , chắc gì Lê Băng đã xuống chứ ?”

“ Kệ em . Anh phải đập cửa cùng em chứ ? Chẳng lẽ anh để chị Lê Băng thế à “ . Lê Dương lại gất lên .” Ừ , ừ , đập như em sao ? “. “ Đấy đập đi “. Trời ạ , một thằng đàn ông như tôi phải làm vậy á ? Cuối cùng cánh cửa sắt cũng mở ra một cách nặng nề sau vài phút .

“ Em làm gì thế Lê Dương . Mà sao anh lại đưa con bé tới đây “.

“ Tôi ... “

“ Chị hỏi chị đấy . Chị đang làm cái gì vậy hả ? Cả cái con đàn bà thối kia nữa ... “ Vừa nói Lê Dương vừa chạy thẳng tới phía người đàn bà kia đang bước từng bước trên bậc cầu thang xuống , đẩy cô ả ngã chổng chơ xuống nền nhà . Cả tôi và Lê Băng đều không kịp trở tay . Lê Băng hất tay Lê Dương ra ngoài , thẳng tay gửi lên mặt Lê Dương một cái tát trời giáng , ngồi thụp xuống sàn nhà và khẽ nâng cô ả dậy nằm trong vòng tay của mình :

“ Em điên à ?”

“ Chị mới là điên . Chị ôm hôn một con đàn bà bụng to bằng cái thúng kia mà coi được sao . Trời ơi , loạn thật . Mà chị đừng có nói với em , chị là Les , chị hiểu không ? “ Lê Dương vẫn một mực đôi co , tay ôm vào chiếc má đang ửng đỏ , đôi mắt rưng rưng.

“ Em nói đúng . Chị là les , thì sao chứ ?”

“ Chị đúng là điên . Em xin chị , chỉ tỉnh lại giùm em cái “.

Từng câu từng chữ , Lê Dương gào lên như muốn cháy họng . Mặc cái ôm , cái giữ chặt , cô ấy cứ vùng vẫy như muốn thoát khỏi tay tôi ... Cuộc đời thật trớ trêu.

Bộ mặt cô ả đau đớn , đưa tay lên và khóc . “ Máu ? Gọi cấp cứu , nhanh lên “. Lệ Băng cúi gắt .

“ Thôi thôi , đưa lên xe của tôi , không thì không kịp mất “. Tôi hốt hoảng , Lệ Dương cau mày , lẩm nhẩm gì đấy trong miệng và nhất định không chịu giúp tôi và Lệ Băng dìu cô ả lên xe .

...

“ Rất tiếc, chúng tôi không thể giữ được đứa bé lại . Hơn nữa , tình trạng sức khỏe của người mẹ rất yếu . Ai là người nhà của cô ấy vui lòng theo tôi vào trong .”

Lệ Băng lấy tay quệt mạnh nước mũi , nước mắt , lắc lắc cái đầu , thở dài rồi lặng lẽ vào phòng . Lệ Dương thì vẫn là cái thái độ bức tức :” Đáng đời , bụng thì phưỡn ra mà còn ra đường đứng “. “ Thôi nào em , cái thai ... “. “ Hừm , ý anh là vì em đẩy cô ta té chứ gì , cũng phải thôi , ý cô ta thì cũng muốn phá từ lâu rồi nhưng bị chị Lệ Băng ngăn cản , giờ sẩy thai , hợp ý nó quá còn gì ?”. Cô ấy chặn ngang lời nói của tôi và nói như súng liên thanh . “ Em muốn về anh à , ở đây ngọt ngào quá . Mà anh chờ em một chút , em ra cổng viện mua cháo cho chị Lệ Băng đã , nhìn chị thế em thương lắm .” Nói xong , cô ấy gồng chân lên chạy . Càng lúc tôi càng hiểu về Lệ Dương : mạnh mẽ , cá tính và đáng yêu , dù tính cách còn nông nổi trẻ con nhưng những gì cô ấy đã và đang làm luôn để tôi hiểu một điều :” Lệ Dương sống rất tình cảm “.

...

“ Anh này , anh thấy em hành động giống một kẻ điên lắm sao ?”

“ Ngốc. Cô bé của anh chỉ vô tình thôi mà “.

“ Không phải đâu . Thực ra , em đã cố đánh con đàn bà thối đó , nhưng em không nghĩ là chiếc túi xách mới văng lên có tí xúu mà bà ta đã lăn xuống sàn nhà rồi. Dù em ghét bà ta , nhưng em thấy mình có lỗi với đứa bé , nó không có tội mà “. Lệ Dương từ từ ngả đầu vào vai tôi , lẳng lặng , chẳng nói gì nữa ...

3. Chương 05 - 06

Chương 5 : Người yêu cũ ngủ qua đêm /

Một ngày thật khủng khiếp . Cứ nghĩ sinh nhật Lệ Dương , tôi sẽ làm cho cô ấy vui ...

Bó hoa đã úa và túi đồ ăn thì bốc mùi nằm gọn vào một góc phía cổng nhà . Tôi thở dài , mệt mỏi mang đồng hồ đó để qua đồng rác bên đường . Bóng người đàn bà với cái váy hoa đứng trước mặt im lặng nhìn tôi . Chẳng phải ai khác , tôi vẫn đoán ra đó là người yêu cũ của mình –Vân...

“ Hoa tàn , đồ ăn hỏng . Anh thích chứ ?”

“ ...”

“Anh không thể mời em vào nhà được à ? Em biết mẹ anh không ở nhà mà “.

“Anh chỉ nghĩ là không nên thôi khi đã quá nửa đêm rồi “.

“ Em nghĩ đó không phải là lời từ chối dễ nghe đâu . Em chỉ muốn uống cùng anh một vài li rượu chúc mừng sinh nhật anh hôm trước và rạng sáng nay sẽ là ngày của em thôi “.

“ Em vào nhà đi ...”. Tôi cũng chẳng biết phải từ chối bằng cách nào nữa . Chiếc Mercedes đen đậu trước nhà tôi được một lúc rồi bỗng lao vút đi , tôi giật mình :

“ Em có nghĩ có là chồng em không ?”

“ Không, bộ anh thấy chiếc S63 à “. Cô ấy cười như trêu người tôi vậy .

“ Vậy anh nghĩ , em có một ông chồng lí tưởng đó : giàu sang và cưng chiều , tốt nhất là đừng ở qua đêm với một người tình cũ như tôi .”

Tôi thấy bức mình. Càng nhìn cô ấy , tôi càng thấy bức mình : một chút gì đấy lẳng lơ , khêu gợi với cái áo khoét cổ thật sâu , giọng nói hơi hột và dài hơi của một bà hoàng được chồng cưng hết mức. Mà cũng khó hiểu thật , từ ngày lấy chồng , sinh nhật năm nào cô ấy cũng đi ăn với tôi , vậy không hiểu chồng cô ấy nghĩ sao nhỉ ? Người đàn bà trước mặt vẫn tự rót những ly rượu mạnh , uống ừng ực như kẻ uống nước lã và chẳng để ý đến thái độ của tôi . Tôi đi thẳng lên lầu và điện thoại cho Lệ Dương , nếu không cô ấy lại trách tôi mất , với lại tôi đang nhớ cô nàng đáng yêu này kinh khủng ...

...

“ Anh còn yêu em không ? “... Thảo Vân ghì tôi vào sát tường , đôi mắt lim dim và hỏi . Càng ngày , tôi càng không hiểu nổi cô ấy . Ngày trước , cô ấy bỏ tôi chạy theo tên đại gia kia ; giờ này chắc say xỉn nên hỏi bậy đây ...

“ Em say à? Để anh gọi taxi cho em về ?”

“ Em về đâu hả anh ? Thằng chồng già của em mới từ đây về đấy . Haha “

Uhm , tôi quên bém mắt , sao Vân lại vậy . Hay là ,... . Chết thật, vậy thời gian qua , chúng tôi hay ăn uống trò chuyện với nhau , anh ta đều biết sao ? Nhưng quả thực đó chỉ là tình cảm bạn bè cho dù ngày còn là sinh viên chúng tôi có yêu thương nhau hơn một năm .

“ Anh hiểu rồi . Anh sẽ giải thích cho anh ta . Cây ngay không sợ chết đứng , nhất định , anh ta lại yêu em , cưng chiều em thôi . Nào , lên xe , anh sẽ đưa em về “.

Vân buông người tôi ra , tiến thẳng lại chiếc ghế sofa dài và ném mình lên đấy , tôi cũng không biết Vân đang khóc hay cười nữa.

“ Hừ ,..., cuộc sống của em ư . Thực ra , em cũng chẳng khác một con chó cái là mấy , chỉ có điều nó được ở trong một cái chuồng xinh đẹp và đầy đủ tiện nghi hơn thôi ? Giàu sang và tiêu tiền một cách ném qua cửa sổ ư ? Được chồng cưng chiều và nâng húng như một bông hoa ngũ sắc à ? Anh biết không ? Từ lâu em đã giống như là bông hoa cứt lợn và lớn lên nhảm chỗ . Haha “

“ Em say nên nói lung tung quá . Xưa nay , em chẳng khen chồng con em , mẹ chồng em hết mực là gì ? Say rồi , nói linh tinh . Để anh lấy nước lọc cho . Nằm yên đấy “.

“ Nực cười . Chồng em là một thằng già ngoài năm mươi đấy sao ? Anh biết không ? Em phải làm dì ghẻ của một thằng nhóc kém em ba tuổi . Em phải nuôi một đứa con không phải là con của mình từ ngày nó tròn một tháng đến tận giờ , anh thấy sao ? Em hạnh phúc lắm à ?”.

“ Sao cơ ? Đứa trẻ đó không phải là con của em ?”

“ Em là phụ nữ mà không biết đẻ thì lấy đâu ra con . Haha “. Vân cầm cả chai rượu đổ lên miệng mình , nuốt ừng ực . Những dòng rượu vang chảy dọc xuống cổ , ướt đẫm một vùng ngực trước . Vậy mà xưa nay , cô ấy luôn vui vẻ kể với tôi về người chồng và một cuộc sống lý tưởng . Tôi đã sai khi hiểu sai về cô ấy . Cô ấy cam chịu một mình , cô ấy cười trước mặt tôi với những giọt nước mắt đắng đau khổ mà tôi cứ ngỡ như cô ấy đang hạnh phúc tột cùng ... Nhưng quả thực lúc này , tôi cũng không biết giúp cô ấy sao nữa . Tôi thấy nhức đầu khủng khiếp . Cô ấy nằm vật vã trên chiếc ghế sofa, đôi mắt đã nhắm nghiền mà dòng lệ vẫn trào xuống , trong đêm đen lặng lẽ , những tiếng thở nhẹ nhưng buồn dài của cô ấy càng làm tôi sợ ,..., một cảnh tang thương gì đấy như hiện ra trước mặt và nhảy múa xung quanh phòng . Tôi ném cái áo vest lên ghế , kéo mạnh chiếc caravat và bước vào nhà vệ sinh . Dòng nước mát làm tôi như tỉnh . Nhìn chiếc bồn tắm bên cạnh , tôi thấy hay hay và cười , tôi nhớ Lệ Dương quá mà. Và thật điên , tôi bước chân và nằm xuống , đúng là cảm giác rất tuyệt . Tôi ngủ .

.....

“Anh . Anh . Hạo Nhiên dậy đi ... Trời ơi , anh điên à , ngủ ngon nhỉ ? Thích nhỉ . Anh ra đây , ra đây ngay ...” Giọng của Lệ Dương gắt gỏng , hai tay túm lấy áo hai bên bả vai và hét .

” Em yêu , để anh ngủ xíu nữa đi . Anh nhường cho em cái giường còn gì , đêm qua anh ngủ ở bồn tắm giống em đây , thích ghê .” Tôi dụi dụi mắt , nín nín cô bé đáng yêu của tôi . Tôi biết , đêm qua tôi có một giấc mơ rất đẹp và nhất định sẽ kể cho Lệ Dương nghe , cô ấy phải ôm bụng vì cười cho coi .

“ Anh điên à ? Dậy đi , con đàn bà nào nằm kia hả ? “ . Tôi giật mình , chết tiệt , đêm qua ... , vội mở mắt , choàng dậy . Vân nằm nhoài người trên ghế sofa , chiếc áo xộc xệch để vòng một trắng ngần , phồng phao lộ ra hơn cả nửa . Tôi quay sang nhìn Lệ Dương , ánh mắt hai hình viên đạn đang soi mói tôi đầy giận dữ .

“ Làm ơn , anh đừng có nói với em là chị gái anh thất tình nhá . Nghe chưa ? “ . Lệ Dương cầm cả cái túi xách đánh thụi luôn vào mông tôi , đau đớn . “ Ai , anh nói ngay “ . Mặt tôi thì cứ đàn ra , dẫu cho chẳng phải mình sai ...

Chương 6 : Lệ Dương vào bếp và năng khiếu hài /.

“ Ai , ai vậy anh Nhiên ? Mới sáng mà gà la hét inh ỏi thế ? “ Vân vẫn nằm trên ghế và làu bàu . Tôi chỉ còn biết lạy chúa mà thôi . Lệ Dương thì vẫn nhảy lên như cào cào .

” Anh quá đáng lắm , lừa dối em , anh ... anh ...?”

“ Không phải , anh ... anh ... “

“ Anh làm sao ? Còn chối nữa ...” Lệ Dương vùng vằng quay người đi .p>

“ Trời ơi cái con nhỏ này , gì mà mới sáng ra cứ la hét hoài vậy . Ai lừa ai chứ , chị hả , chị là em gái anh Nhiên , đêm qua đi chơi khuya không dám về nhà nên qua đây . Em thấy hông , anh này anh ý tệ lắm ý , cái giường anh ấy còn không cho đây , bắt chị nằm ê ẩm trên ghế sofa đây này “ . Vân uể oải ngồi gượng dậy ra giọng phàn nàn rồi lại ngã cái ịch xuống ghế , tôi chỉ còn biết tròn mắt lên nghe . Trong khi đó , Lệ Dương cứ che miệng cười tủm tỉm :” Thôi , cũng gần sáng rồi , chị nghỉ đi không mệt ha . Em xin lỗi vì hiểu nhầm chị ha “ . Trời cái giọng nín nọt ngọt ngào dễ sợ mà thiên thần của tôi gửi lại Vân .

“ Anh đi với em đi ?”

“ Gì cơ ? Mới hơn 4h sáng mà “

“...”. Mặt Lệ Dương xị xuống. ...

“ Ôi , chết thật . Anh xin lỗi mà . Chờ anh thay đồ nhé . Anh cũng tò mò cảnh bình minh mà hihi “.

“ Dạ “... Cô ấy thật ngoan .

...

Hơn 4h30 sáng , chúng tôi đã đến cánh đồng cỏ lau cách quán café Petite Fille vài chục mét .

Sắc đỏ và vàng quyện vào nhau rực rỡ cả một vùng . Lệ Dương chỉ biết chạy hay sao đây , tôi thấy đôi chân non đó chẳng bao giờ nghỉ suốt từ lúc tới đây cả . Quả thật , cảnh bình minh khiến tôi thích hơn là chiều buông . Cảm giác khoan khoái , dễ chịu của không khí , mùi thơm ngai ngái từ đám cỏ non còn ướt sương này . Gió nhẹ , nhưng tôi thấy se se lạnh . Còn Lệ Dương ư , cô ấy hát , bứt cỏ và đứng ở tít đằng xa . Gió đẩy tiếng hát của cô ấy về phía tai tôi nghe rất lạ : nhẹ nhàng , bay bổng, cuốn hút tôi một cách lạ kì . Tôi bỗng nhớ tiếng piano của nàng , hi vọng một ngày không xa nào đó , tiếng đàn và tiếng hát của thiên thần Lệ Dương sẽ tung bay , tràn ngập trong căn phòng yêu thương . Tôi nhắm mắt , hít thật sâu ... giấc mơ về mái ấm gia đình hiện lên rõ nét . Tôi yêu Lệ Dương biết chừng nào !

“...bóng tối sẽ không là chi,niềm đau sẽ không là gì,

nếu được yêu anh ,đến hơi thở sau cùng ,

thì em sẽ lấy trái tim ra che ánh nắng mặt trời.....

thế giới sẽ không là chi,span>

tận thế sẽ không là gì ,

nếu được bên nhau ,mà trái tim vẫn còn

thì em sẽ hóa giấc mơ để gặp anh từng đêm ... “

“ Anh ! Đúng cũng ngủ được à .” Lệ Dương nè lưỡi trêu trọc , rồi tiến lại phía tôi với đầy hoa và cỏ dại trong tay .

“ Không ! Anh đang mơ “

“ Thì đúng rồi ngủ mới mơ chứ bộ “

“ Ngốc quá . Lại đây anh bảo “ . Lệ Dương chạy thẳng tới phía tôi khi hai cánh tay của người đàn ông đang mở rộng đón lấy . Tôi bế cô ấy lên cao , xoay xoay vòng tròn theo tiếng cười giòn tan. Tôi tin , tôi sẽ hạnh phúc khi có Lệ Dương , và cô ấy cũng vậy .

“ Chóng mặt quá à . Cho em xuống đi mà “.

“Không . “ ...

Chúng tôi lại cười . Không gian đầy , cây cỏ này , những bông hoa dại kia cũng như đang bừng tỉnh , hạnh phúc chào ngày mới sau một đêm dài ...

Cô ấy nằm xuống cỏ mềm và gối đầu lên chân tôi , tay vẫn bứt bứt cọng cỏ dại.

“ Ngày mai , em sẽ đi đăng kí lớp học thiết kế thời trang anh à !”

“ Sao không đăng kí lớp học làm trợ lý ý . Hôm trước chẳng nói thế còn gì ?”

“ Nhưng em thích ngành kia. Từ nhỏ , dù mẹ cho học đàn học hát , nhưng em vẫn trốn đi học may đấy . Em muốn thiết kế , em muốn những thiết kế của mình sẽ tôn lên được vẻ đẹp của người phụ nữ ,... Em muốn ... muốn thỏa niềm đam mê . Hi . Đừng nghĩ em viễn vông đấy , nghe hông , đồ đáng ghét ? “

“ Không . Nghe em nói , anh thích lắm . Nói cho em nghe nha , mẹ anh cũng là một nhà thiết kế có tên tuổi trong các show diễn thời trang lắm đấy . Muốn gặp thì chờ vài hôm nữa đi...”

“ Sao lại vài hôm nữa vậy . Nghe anh nói , hấp dẫn ghê “.

“ Mẹ anh qua Mỹ có việc được gần một tháng rồi , nên anh phải ở nhà , ăn cơm tiệm đấy thôi . Thương chưa ? ”

“ Thương ghê . Nếu hoàng tử không chê để công chúa ta đây trở tài nấu nướng . Hehe ? “

“ Thật hông ? Ngay hôm nay nha ! “

“ Thẳng tiến về nhà ... “

Khổ thân tôi , tôi đang rất lo lắng , về nhà rồi sẽ sao đây nếu Vân còn nằm ngủ ở ghế sofa đó . Mà Vân không còn đó , tôi cũng sẽ rất lo lắng ... Cùng lắm là nói thẳng sự thật , chúng tôi trong sạch mà . Tôi nhún vai .

Không như tôi nghĩ , Vân đang hí hục nấu đồ ăn sáng . Mùi thơm của mắm tôm và gừng làm mũi tôi ngứa ngáy . Lệ Dương đã chạy thẳng vào bếp phụ Vân làm đồ ăn . Món bún thang làm tôi nhớ những năm về trước , hẳn là Vân có ý gì ? Tôi ngấm bụng rồi vào trong .

“ Vân khéo tay quá à. Mùi thơm lan ra tận cổng đấy “.

“Anh khéo nói chứ , không phải mùi thơm do món em làm , mà là mùi của mắm tôm “.

Cả ba cười phá ... Bữa ăn sáng cũng xong xuôi trong sự thấp thỏm của tôi khi Lệ Dương và Vân trò chuyện về vấn đề sáng nay , tôi cũng công nhận Vân diễn quá đạt , nhưng thật lòng mà nói , tôi đang rất lo lắng cho những ngày về sau của Vân ?

Vân nói chuyện riêng với tôi để Lệ Dương rửa bát đĩa trong nhà . Cô ấy nói phải về để kịp ra phiên tòa li dị vào sáng nay và sẽ sang Singapore sống , làm việc cùng chị gái . Tôi chỉ mong cho cô ấy luôn bình tĩnh và gặp nhiều may mắn . Tôi thấy đôi mắt ngân ngấn nước của Vân, cái ôm chúng tôi dành cho nhau trong sự an ủi . Cô ấy lặng lẽ lên chiếc taxi , ngoái đầu lại và cánh tay bé nhỏ vẫn đưa lên vẫy vẫy ...

Thiên thần của tôi vẫn là cái giọng lạnh lạnh :” Này thì xoong thủng , chảo thủng , vô đây , vô đây , chị tắm ấy mi , là lá la ... “.

“ Chị Vân về sớm vậy anh ? Sao anh không bảo ở lại , trưa nay sẽ thưởng thức những món do chính tay em làm . Ghét ...”

“Uhm ! Chị ấy bận công chuyện mà . Minh anh thưởng thức là được rồi , mà này em biết nấu không đấy . Haha “

...

“ Anh ! Ra khều hén cho em ? “

“ Trời ! Anh nào biết làm những thứ đó !”

“Không biết thì ra đây em chỉ , nhiều lắm , em làm hổng có hết à ...”

“ Vậy coi như cơm em nấu những công của anh đấy nha “

Và bạn thử tưởng tượng tôi đã phải làm hén như thế nào chứ ? Đưa con hén lên trước mặt , lấy tấm khăn ra như khăn ố . Một kg hén chứ ít à ?

“Em ! Làm gì nữa thế , làm xong bữa ăn trưa rồi online với ai thì online “

“Uhm! Em đang coi hướng dẫn trên mạng xem các bước chế biến mà “

Và đó cũng là bữa ăn đầu tiên trong đời của tôi do bàn tay của một người phụ nữ khác nấu mà không phải là mẹ. Màu sắc và cách trang trí rất hấp dẫn , mùi vị cực kì ổn , nhưng món nào món lấy thì thừa phải cả nửa . Và lý do rất hợp lý là trên mạng hướng dẫn món ăn dùng cho cả đại gia đình , còn chúng tôi – hai cái dạ dày nhỏ xíu .

“ Sau này mình mà ở chung là phải hòa thuận đấy nha “. Tôi vừa ăn trái cây vừa hí hửng với bộ phim hoạt hình “ Tom và Jerry “

“ Vậy anh nghĩ mình oánh nhau suốt ngày à . Cũng hay , vui của vui nhà lắm đây “

“ Vậy anh sẽ là mèo “. Tôi nói xong mà đần mặt .

“ Haha “. Lệ Dương cười đến mức té cả xuống sàn nhà. Cô ấy gượng người dậy nằm lại lên ghế vẫn không thôi cười ha hả :” Mr.Tom ngốc nghếch “ . Và ngay lập tức hôm sau , số liên lạc của tôi đã được cô ấy rename thành :” Mr.Tom “.

...

“Em đánh cờ kiếu gì mà đường lối đi lung tung quá vậy ?”

“Không đi lung tung thì anh ăn mất à . Nêu nêu ...”

“ Phải đi bài bản giống anh như đi siêu thị thế này này , hiểu không ?”

“ Nhưng em thích đi lung tung như đi chợ cơ...”

“ Ồ ! Người đi siêu thị đã thua rồi , aha . Và em xin kể cho Mr.Tom nghe một câu chuyện cực kì là “siêu đau bụng “ nhé :” Một ông thầy dạy võ rất giỏi đi chợ về thì mặt mũi te tua máu . Đám học trò lo lắng hỏi han , đồ Mr.Tom biết vì sao ?”. Tôi xì mặt làm bộ dỗi và lắc đầu .” Đúng là Mr. Tom ngốc nghếch , ông ta đã đánh nhau với các bà bán hàng thịt , mà họ đánh nhau thì đánh lung tung chẳng có bài bản gì cả ... haha “.

Tôi và Lệ Dương ôm bụng cười đường như muốn méo cả mặt .

4. Chương 07 - 08

Chương 7 : Một Lesbian ?

“ Alo . Lệ Dương xin nghe ? “

“ Em đang ở nhà sao ? “

“ Vâng . Có chuyện gì vậy anh . Em đang nấu đồ ăn tối cho anh nè , nhớ về sớm nghe Mr.Tom “

“ Ủ . Anh đang tiếp khách . Nếu đói nhớ ăn trước nha “.

“ OK . Bibi Mr.Tom “

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi người con gái kia không phải là Lệ Dương . Tôi quay lại với công việc của mình cùng bản hợp đồng cần phải kí ngay tối nay với mấy cha đầu hói khó tính người Anh. Còn cô gái kia trong bộ đồ đen bó sát và sáng loáng vẫn nốc rượu như điên. Và tôi đã nhận ra , không phải ai khác mà chính là Lệ Băng . Tôi quyết định gặp cô ấy sau khi công việc được hoàn tất.

“ Lệ Băng – em ổn chứ ?”

“ Anh không phải công em về nữa đâu , hì “. Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi với đôi mắt đỏ ngầu . “ Em là một lesbian à ? Anh thấy giống không anh ?”

“ Một cô gái như em làm sao giống một lesbian được chứ ? Em có thể làm lại từ đầu mà ”

“ Đúng đúng ,haha “. Lệ Băng lại dốc ngược ly rượu trên tay mặc sức ngăn cản của tôi . “ Em cũng không biết từ bao giờ , em lại biến mình thành một con les nhỉ ?. Đúng là ngu , ngu khi tự biến mình thành les chỉ vì muốn giữ lại cái thai trong bụng của con nhỏ kém em vài tuổi kia ư ?”. Tôi cau mày .” Anh biết cái thai đấy của ai không , haha , của cái thằng đã phản bội em và đi ngủ với nó . Giờ thì chắc nó đã bị cá mập ăn ngấu nghiến rồi . Thằng cha vừa ngồi cạnh em là anh trai nó đấy , nó bảo với em là thằng bồ cũ của em vừa bị tai nạn trên một chuyến tàu . Đúng là quả báo “. Lệ Băng dốc ngược luôn cả chai rượu . “ Rượu hôm nay sau mà đáng thế ? Đáng quá thể đi thôi “.

Lệ Băng không phải les . Cô ấy chỉ hành động một cách ngốc nghếch nhất thời mà thôi. Tôi đã đưa cô ấy về nhà tôi , Lệ Dương đang chờ .

“ Em ơi , lấy khăn ướt ra chăm chị đi “

“ Lại say . Mệt quá , cái bà này “. Lệ Dương cứ lầu bầu trong miệng .” Anh lên thay đồ đi, xúi chị Lệ Băng khỏe lại , mình dùng bữa tối chung cho vui “. Tôi gật đầu , lên lầu và chìm mình vào bồn tắm . Đôi khi, cuộc sống là những vòng tròn thật lẩn quẩn , nếu người trong cuộc không đủ tỉnh táo thì chỉ càng làm nó rối ren hơn mà thôi .

“ Anh ơi , chị Lệ Băng ngủ rồi . Mình dùng bữa tối thôi , đêm em nấu cháo cho chị cũng được “.

“ Ủ . Xem hôm nay được ăn gì nào ...Thơm ghê ý . “

Chúng tôi dùng bữa tối vui vẻ bên nhau trong căn bếp nhỏ ấm áp . Lệ Dương không chỉ đẹp , lại còn khéo tay , càng ngày tôi càng yêu cô ấy , lúc nào trong đầu tôi cũng luôn suy nghĩ cô ấy là một người vợ rất tuyệt vời , tôi sẽ không bao giờ để mất cô ấy , nếu không tôi sẽ là một thằng ngu nhất trên đời .

“ Em này. Chị Lệ Băng không phải les đâu . Em đừng nghĩ ngợi linh tinh nhé ? “

“ Em biết rồi , biết hết mọi chuyện cơ . Ủa , mà sao anh biết hay vậy ?”

“ Thì anh đi kí hợp đồng với mấy ông khách , vô tình gặp Lệ Băng trong quán bar . Có lẽ vì say quá nên cô ấy đã nói hết anh nghe “.

“ Uhm “. Cái nhìn sắt đá Lệ Dương dành cho tôi . “ Anh này , em quyết định rồi , mai em sẽ đi tân trang lại mình “

“ Là sao ?”

“ Duỗi thẳng Cắt tóc , thay đổi cách ăn mặc , em muốn làm mới mình . Nhìn phía sau hai chị em tóc xoắn lộn ai cũng như ai à “.

“ Uhm ! Cũng hay , mà Lệ Dương của anh kiểu nào chẳng xinh ha “.

“ Không hẳn . Em thấy khó chịu khi suốt ngày Lệ Bằng với Lệ Dương là một . Huhu “. Cô ấy hét lên khiến tôi phải nhăn mặt .

“ Ôi em Jerry của anh ghen . Oa Oa “

“ Mr.Tom quá đáng . Thôi em bắt taxi đưa chị ấy về đây , anh đi làm về mệt rồi , nhớ ngủ sớm nha “.

“ Cũng không xa mà. Để anh đưa về , em đi một mình anh không yên tâm “

“ Ai dám bắt cóc một đứa biết võ như em nhỉ “. Và kết quả là cái khủy tay kia thụi luôn vào ngực tôi kèm theo cái vênh mặt :” Biết ta đây là thế nào chưa ? “. Tôi cũng bó tay với cô nàng đáng yêu này :” Lúc nào về nhớ điện thoại cho anh , hiểu không ?” .” Rõ “.

...

“ Em đang ở Sin , em thực sự hạnh phúc khi được sống là chính mình. Có thể , anh nghĩ em là một đứa dở hơi , nếu cứ ngoan ngoãn thì sẽ sống không khác nào một bà hoàng . Em khiến anh đau khổ khi tự tay giết chết tình yêu của mình cách đây gần mười năm để chạy theo những đồng tiền của một thằng già đáng tuổi cha mình. Nhưng cuộc sống thì luôn là những bi kịch , và trong những bi kịch đó thì có kẻ khóc , người cười , và cuộc sống của em liệu đã biến thành một hài kịch mang tên Lesbian . Em cũng không thể tưởng tượng nổi mình thành ra như thế . Em cứ nghĩ phải chăng do những cuộc chiến lao thân vào từng đêm quay cuồng nơi vũ trường với những viên thuốc lắc cuồng điên đã làm em xa đọa , ... , nhưng dù đã thoát thân khỏi nơi đó , em đã phải chấp nhận một sự thật rằng : em là Les. Thằng chồng già đã phát hiện ra mối quan hệ của em và người con gái đó , chứ không phải hiểu nhầm giữa những lần gặp nhau giữa anh và em . Bây giờ , em hạnh phúc , hạnh phúc giữa đất nước Sin cùng cô gái này chứ không phải chị gái – em đi làm , em bắt đầu sự nghiệp với tất cả những kiến thức và kinh nghiệm em có . Có thể anh ghê tởm em , nhưng em hạnh phúc , hạnh phúc khi được là chính mình – một Lesbian . Hãy tha thứ cho em , Hạo Nhiên nhé “.

Tôi biết mình khóc khi đọc lá email của Vân. Cô ấy nói đúng : dù là les nhưng vẫn hạnh phúc khi được là chính mình . Tôi chỉ biết nhả lại một câu :” Bình yên em nhé !”

Chương 8 : Lãnh Lệ Dương.

Vậy là chúng tôi cũng đã quen nhau được hơn sáu tháng . Với những buổi hẹn hò , ăn uống và trò chuyện , tôi hiểu người con gái mà mình tìm bấy lâu nay tìm kiếm không phải ai khác ngoài Lãnh Lệ Dương .

Lệ Dương của tôi bây giờ luôn cười , nói nhiều và lúc nào cũng rạng rỡ như bông hoa thơm . Mái tóc duỗi thẳng dài đen nhánh rất hợp , dáng người cao , nước da hồng – luôn là một Lãnh Lệ Dương cá tính , năng động và tỏa sáng . Cô ấy chơi piano rất tuyệt , những món ăn ngày càng hấp dẫn , và đặc biệt những mẩu thiết kế của cô ấy khiến tôi luôn phải tròn mắt vì “lạ “. Tôi sẽ kể cho bạn nghe về thiết kế đầu tiên của nàng vẽ khi phơi quần áo , tôi cầm ngược cả bản vẽ khổ A4 vẫn không hiểu vì sao đó là đồ dành cho nam:

“ Quần chip cho nữ thì quả cá tính , cho nam thì thật tẻ vì chẳng ai lại bận nó vào người cả ...”

“ Anh nghĩ đàn ông các anh tự đi mua quần chip ỉn sao ?”

“ Nhưng quả thật nhìn không giống dành cho đàn ông ?”

“ Phải thiết kế bắt mắt , theo sở thích của phái nữ , vì phái nữ đi mua cho đàn ông mà . Thiết kế theo ý các anh à phơi hàng ra đấy à . Hi , với lại , em thử xúi thôi , chứ hướng mà em thiết kế thì dành cho phái nữ cơ , chứ đàn ông các anh ý ai cũng như ai , chẳng có đầu óc thẩm mỹ ...”

...

Lệ Dương đồng ý đến gặp mẹ tôi . Mẹ tôi thì trực ghẹo tôi riết từ buổi tối hôm trước về vấn đề đưa Lệ Dương về nhà ra mắt : nào là bao nhiêu tuổi ? Ồ trẻ nhỉ ? 9x sao , con trai mẹ giỏi dữ ta ; thế đang học gì rồi ? Ồ ! Bất ngờ nữa , thế lấy nó về đây là mẹ có đồng minh à ;Tôi vừa ngại vừa cười với những lời nói đáng yêu của mẹ mình.

Lệ Dương vẫn quyết định diện tông đồ trắng , trang điểm rất nhẹ , trong nàng thực sự dịu dàng và đầy nữ tính . Mẹ tôi đưa ánh mắt từ đầu xuống đến gót chân nàng rồi mỉm cười tỏ vẻ hài lòng với gu ăn mặc qua bộ đồ khi Lệ Dương cất tiếng chào lễ độ .

“ Bác nghe nói con đang học bên lớp thiết kế thời trang phải không ?”

“ Dạ . Anh Hạo Nhiên cũng nói rất nhiều về bác cho con nghe . Con thực sự rất ngưỡng mộ “.

“ Ôi cha , cái thằng đó nói xạo không hà , con để ý làm gì ? “

Tôi ngồi mà chỉ biết cười thầm với cách nói chuyện rất duyên của mẹ , rất phải phép ứng xử của nàng . Mẹ tôi và nàng cùng ngồi xoong lũng cùng trong bếp , nói chuyện rất rôm rả : chuyện gia đình , công việc,... . Món nào, nàng cũng dụng tay vào làm, cho nên tôi biết nó sẽ rất thơm ngon và tuyệt vời . Mẹ tôi là người thành đạt trong kinh doanh , chuyện bếp núc trong gia đình chỉ là vài ba món đơn giản . Thời gian mẹ vắng nhà , mỗi khi nhìn Lệ Dương như bông cỏ lau bay nhảy trong căn bếp nhỏ , tôi nhớ mẹ vô cùng. Cách đây cả mười mấy năm , bố tôi – ông ấy bỏ mẹ tôi , vì sao ư , ông ấy nói rằng ông ấy cần một bữa cơm gia đình thực sự , còn mẹ tôi , bà ấy chỉ biết đến kiếm tiền và những bản hợp đồng lớn nhỏ. Nhưng tôi biết , đó không phải là lí do thuyết phục bởi người đàn bà đã mê hoặc ông ấy cũng chẳng hề biết chuyện bếp núc , bà ta trẻ hơn mẹ tôi , bỏ chồng , đã có con riêng và cũng toàn quyền trong tay cả mấy khách sạn hạng sang trong thành phố này . Khi đó , mẹ tôi mới chỉ là sếp nhỏ trong một công ty thiết kế ngoài Hà Nội và hiện nay bà đã là một nhà thiết kế có tên tuổi trong các show diễn thời trang lớn. Cuộc sống vẫn lẳng lặng chỉ có hai mẹ con trong ngôi biệt thự mới xây này , tôi vẫn mơ về một gia đình nhỏ ...” Và anh sẽ là người đàn ông của đời em . Anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ . Vì yêu em, ngày mai anh thêm vững bước trên con đường dài . Em có nghe mùa đông, những ngọn đèn vàng . Anh nhớ em . Anh nhớ em miên man bên trang thư tình gửi đến em “.

Bữa ăn trưa vui vẻ và rộn rã tiếng cười . Nhìn vào mắt mẹ , tôi thực sự hiểu ý bà hài lòng về Lệ Dương nhiều cỡ nào. Nàng vui sướng khi được bà đồng ý theo học tại học viện thiết kế thời trang nơi bà làm việc . Nàng hứa sẽ chăm chỉ , cố gắng và học hỏi nhiều điều . Nhìn nàng , sao mà đáng yêu quá .

5. Chương 09 - 10

Chương 9 : Xin lỗi ! Em không phải thiên thần .

Mẹ tôi khen nàng nhiều lắm : nào là xinh xắn , nói chuyện dễ thương , bàn tay khéo léo và những mẫu thiết kế rất ấn tượng . Tôi bảo mẹ cuối năm sẽ cưới cô ấy . Mẹ cười :” Ngày mai cũng được , cưới vợ phải cưới liền tay chứ “.

Sau giờ làm việc , tôi quyết định qua công ty của mẹ để đón nàng rồi cùng ăn tối . Từ hôm mẹ tôi ra Hà Nội dự hội thảo của làng thời trang gì đó, nàng được kiêm luôn chức quản lý khiến mấy chị em phải phát tức , không phải vì nàng không biết cách cư xử mà chắc tại mẹ tôi cưng chiều nàng quá khiến các chị em muốn được làm con dâu của mẹ cứ hằm hè . Mỗi chiều tan việc , nhìn khuôn mặt vốn trắng nay thêm xanh xao của nàng , mà tôi thương lắm .

“Lệ Dương không có ở đây sao ?”

“ Có anh nào đến tìm , rồi chị hớt hải đi rồi anh Hạo Nhiên ơi ... “

Họ cười vẻ trêu người, bốn cợt khiến tôi càng bức mình . Dòng máu sục sôi đang dồn lên tận não vì cái lí do không phải là “công việc” . Tôi gọi điện thoại thì số máy chỉ là những tiếng chuông dài không hồi đáp , gọi về nhà gặp Lệ Băng nói cô ấy vẫn chưa về ... Tôi ghen . Tôi lái xe lao đi, tiếng nhạc Quang Dũng nghe buồn quá ...

Một gã đàn ông kéo tay một cô ả lòi dọc đường phố . Tôi nhú lông mày nhìn ra : cô ả vùng vằng như bắt chấp tất cả , khi cánh cửa xe mà gã vừa mở ra , cô ả giật mạnh tay , ném cả đôi dép cao gót và chạy nhào về phía trước . Tôi sững người : Lệ Dương ... Tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra , tôi chỉ cần biết , người yêu của tôi đang bị tấn công .

Lệ Dương vừa la cứu vừa chạy , tôi vừa lao ra khỏi xe thì cô ấy chạy bổ nhào về phía tôi , khóc nức nở :” Nó ... hấn ... hấn ...” Cô ấy ngồi vội vã lên xe và gào tôi nhanh lên . Tôi nhận ra – thằng nhóc đó , thằng người yêu cũ của Lệ Dương . Đường như , tôi muốn phát điên lên . Nhưng có lẽ giây phút đó , tôi tìm được lòng mình , tôi hơn nó cả hơn chục tuổi mà . Nó đứng khựng chân lại , nhìn tôi , im bật . Lệ Dương nhấn lớp kính xuống , lại ngóc đầu ra ngoài gào lên :” Đưa em về nhà ...”. Thằng nhóc đó kể ra cũng biết điều lên tiếng chào anh rồi lái con Lexus đi thẳng đến phía Lệ Dương ngồi , ném chiếc đĩa VCD qua lớp kính xe . Tôi nhìn Lệ Dương đầy giận dữ , ánh mắt cô ấy nhòa đi vì hàng lệ bỏng rát đang xối xả lăn dài thay cho lời van nơn:” Đừng nhìn em bằng ánh mắt ấy “. Tôi kéo Lệ Dương tựa vào vai mình , chúng tôi không nói gì với nhau nữa cho đến hết chặng đường dài này.

“ Chuyện gì đã xảy ra , anh muốn nói chuyện nghiêm túc với em “

“ Hấn đe dọa em . Em ... “Cô ấy dừng lại câu nói rất lâu , khiến tôi càng bức tức , có lẽ vì lòng ích kỉ cá nhân của mình . Rồi tôi cũng không hiểu nổi mình nữa , tiến lại gần như an ủi .

“ Em tắm đi. Quần áo bẩn hết rồi “.

Lệ Dương gạt đầu và đi thẳng vào nhà tắm , ngâm mình trong đó rất lâu. Còn tôi thì đang rất tò mò vào chiếc VCD mà thằng nhóc mới ném qua lớp kính xe được hạ xuống , ấn vào ngăn kéo và sẽ xem khi Lệ Dương không có ở đây . Tôi thay đồ, vắt mình lên tấm đệm , mệt mỏi , nhắm mắt và thở dài ...

Mở mắt , tôi giật mình hóa ra cũng đã ngủ được một giấc dù thời gian không lâu nhưng đầu óc thì đau quằn quại , hai bên thái dương đập thình thịch, liên hồi . Quanh phòng vẫn mình tôi đơn lẻ . Bật người dậy tiến lại phòng tắm , Lệ Dương trần truồng ngâm mình trong cái bồn tắm nước trong , đôi mắt au au đỏ . Tôi thấy ngưỡng ngưỡng , mặt nóng bừng bừng , cho dù đó là người yêu của tôi đi chăng nữa .

“ Em làm gì vậy . Cắm đây “

“ Kệ em”. Lệ Dương xoay mình sang ngang , làn nước cũng như được trở mình theo kêu bì bơm . Tôi quay người lại , ngao ngán , được vài ba bước , tôi nhú chân mày lại quay lại , tiến thẳng đến bể thốc nàng khỏi cái bồn tắm ngập nước kia . Nằm thẳng, dài trên giường , những dòng nước như cơn chơn làm làn da nàng sáng loáng và bóng bẩy. Những ngọn tóc ướt sũng gổ lên tay tôi, tay kia vòng qua eo nàng . Tôi và nàng nhìn nhau , im lặng một hồi lâu .

“ Uhm. Anh xin lỗi , đồ em bẩn rồi . Em sẽ mặc đồ của anh nhé “ . Tôi buông tay khỏi người nàng một cách rất khó khăn, nở nụ cười gượng gạo.

“ Anh đưa em khăn tắm , quần tắm vào người là được rồi . Em sẽ đi giặt chúng “.

Nàng khẽ mỉm cười , đôi môi nhơn nhợt khiến tôi nghĩ lại sự việc hồi chiều , lại thấy ứ nóng ngực . Nàng khẽ nắm tay tôi , ngồi dậy một cách khó khăn . Nàng khẽ xuyết xoa , cổ tay nàng ửng đỏ , có lẽ vì cái siết mạnh hồi chiều và kéo nàng dọc đường như thế . Khẽ quấn chiếc khăn tắm được khoảng hai vòng vào người và thắt nút , nàng nhìn cổ tay mình, tôi thấy những giọt nước mắt nối đuôi nhau rơi lên đấy và lan ra . Đôi chân thẳng dài của nàng , có vết bầm đỏ nhưng đã bị chiếc khăn quấn che gần hết . Tôi thấy mình phát điên , điên vì nàng , điên vì thằng nhóc con đã làm nàng đau . Tôi gỡ nhẹ chiếc nút khăn và tháo khỏi người nàng , vết xước đỏ chạy dọc từ hông cho đến gần đầu gối , bờ vai nàng tím lại . Ngẩng mặt nhìn nàng đầy đau xót , nàng vẫn chưa ngừng khóc. Nàng trần truồng trong vòng tay tôi . Và đó cũng là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi trong suốt những tháng qua : dài , sâu , ngọt của tình yêu mang lại và đắng của hàng lệ cứ tràn ra.

“ Thiên thần của anh phải mạnh mẽ lên chứ . Anh đã nói rồi , có chuyện gì cũng phải nói với anh mà “.

“ Xin lỗi ! Em không phải thiên thần “.

Nàng lại khóc , đôi vai rung rung lên vì tiếng nấc và đầy run rẩy. Tắm thân trần truồng với những đường cong hoàn hảo như phơi bày ra dưới ánh sáng vàng nhờ nhờ của đèn ngủ . Lệ Dương nhắm nghiền mắt ,

hàng lệ ứa ra ngoài , tôi đặt môi hôn của mình lên đó .

Chương 10 : ” Mảnh mỏng – anh không cần “.

Nàng ôm hôn tôi , kéo hẳn chiếc khăn tắm rời khỏi ngực và kéo đầu tôi ghì lên. Tôi hiểu cả hai đều ham muốn, muốn được bùng cháy yêu thương , muốn được tan chảy như những cây kem để giữa nắng mặt trời, muốn được gần gũi nhau hơn khi mà cả mấy tháng qua nàng chỉ tựa đầu vào vai tôi với những lời thủ thỉ hết sức trẻ con. Lần đầu tiên , tôi được áp mặt vào bầu ngực của một người khác giới , bầu ngực của nàng trắng , phồng phao và căng tròn . Những ngón tay của nàng mơn trớn, lướt dọc , tôi thấy hơi giật mình , lần đầu tiên của tôi???

...

“Anh sẽ yêu em mãi chứ ?” Nàng áp sát mặt vào ngực tôi, hỏi nhỏ .

“ Hối ngốc thật đấy . Biết rõ câu trả lời rồi mà . Anh xin lỗi vì làm em đau “Cái đầu nàng ngọ nguậy , rồi kéo tấm chăn , nàng ngồi dậy , đôi mắt lại rưng rưng .

“ Sao anh nghĩ em bị đau “. Lệ Dương kéo chiếc khăn tắm lên quệt mạnh , giọng lạnh lùng.

“ Anh xin lỗi , đừng khóc nữa . Anh không cố ý “.

“ Em đã nói là không đau. Chẳng có con đàn bà nào làm tình nhiều như cơm bữa , nhuyển như cháo ninh xương mà lại rên rỉ kêu đau cả “Nàng cười nhếch môi.

“ Ý em là ... “.

“Chuyện vừa nãy à “. Nàng lại cười nhếch môi khiến tôi rùng mình .” Anh nhớ chiếc VCD kia chứ , sao anh phải cho vào ngăn kéo và khóa lại nhỉ . Chẳng qua cũng chỉ là cảnh làm tình của hai đứa trẻ ranh vào năm em mười bảy thôi .” Cùng lúc , tôi hất chiếc chăn khỏi chỗ nằm , tấm nệm vẫn trắng tinh , tôi im lặng .” Anh cần nó à , anh tìm chẳng nổi đâu . Rách nát rồi “.

Nói xong , Lệ Dương lê nhẹ mình ra cạnh mép giường, đặt chân xuống sàn một cách mệt mỏi , từ từ đứng dậy .

“ Nghĩa là em quan hệ với đàn ông năm em mười bảy “ .

“ Vâng , năm mười bảy . Mười bảy tuổi , bức tranh “trinh nữ trong nước “ sắp được hoàn thiện nhưng đột nhiên chẳng còn nghĩa lý gì cả. Giả tạo , có lẽ nên là “ con đi quấy mình trong nước “ sẽ hợp hơn...”. Tôi nhớ lại bức tranh đó , một chút gì đó ở đôi mắt ... rất gợi tình và đầy thêm khát .

Lệ Dương khoác lên mình bộ đồ trắng đơn giản lúc chiều . Tôi đưa nàng về trong khoảng lặng của buổi đêm , cả hai như bị tách khỏi nhau , cách biệt một khoảng xa không đo nổi , đầu nàng ngồi ngay cạnh , mà tôi vẫn nghĩ nàng như vì sao nhỏ - mờ - lơ lửng trời cao , tôi càng với , nàng càng ở một nơi xa xôi , đen ngộp .

...

“ Anh về đi “.

“ Ủ “. Tôi quay lại chiếc xe của mình , chẳng nghĩ gì nữa. Bao suy nghĩ đảo điên trùm cả lên đầu . Tôi vừa mở cửa xe thì gặp Lệ Băng , vai đeo túi sách và tay ôm một chồng giấy tờ ..

“ Hey ! Sao anh về sớm thế ? Mới 8h mà “

“ Ủ ! Anh có việc bận .” Tôi ngao ngán , thở dài . Tôi nhận ra Lệ Băng vui vẻ , tươi cười , ánh mắt thân thiện và thân hình mập hơn ngày trước .

“ Xạo nữa . Coi bộ dạng zậy là biết giận hờn gì phải hông ? Nó trẻ con mà , anh nghĩ chi ệt . Hi . Anh rảnh hông , đi dạo với em ngoài vườn hoa kia , em thấy ngọt quá hà “.

Tôi gật đầu . Lệ Băng để túi xách và giấy tờ cạnh cửa , nhìn từ sau cô nàng rất nhí nhảnh , hồn nhiên khiến tôi lầm tưởng là Lệ Dương ... Lệ Băng dịu dàng và nữ tính hơn, tính cách trầm hơn – có lẽ là do những câu chuyện tình buồn suốt mười và cô ấy là tác giả ; Lệ Dương của tôi lại như đóa hướng dương mặt trời : bùng sáng và tỏa rộng , nhưng đôi khi mặt trời rơi nước mắt , lòng tôi quặn đau, ... mọi thứ như đổ sụp ngay

trước mặt. Và chiều nay thật thảm hại , Lệ Dương cười như khóc , khóc như cười , nước mắt cố kìm nén , chỉ biết nuốt đắng vào trong hay sao đây , càng khịt khịt cái mũi , mở mắt càng to để lấy lại sự bình tĩnh ình thì những tiếng nấc càng dồn dập , như đuổi bắt nhau . Nàng – vừa thương , vừa giận.p>

Tôi đi dạo cùng Lệ Băng quanh vườn , lòng thanh thản và nhẹ nhõm . Lệ Băng kể cho tôi nghe về rất nhiều chuyện xoay quanh cuộc sống gia đình đầy phức tạp , rối ren của cô ấy , về công việc từ thiện cô đang làm ,...

“ Từ thiện có lẽ là cách duy nhất để em thấy lòng mình bình yên , không như sóng đập : dồn dập và bất ngờ . Chuyện tình cảm thì có lẽ em còn quá trẻ , một lần đổ bể nặng nề và đầy thảm kịch khiến mỗi khi nghĩ lại em thấy nhói . Có những chiều ra mộ thăm anh ấy , em thấy vừa hận , vừa giận mà vẫn không thể nào quên . Có khi ngoài ba mươi , em cũng mới lấy chồng quá hà “.

Tôi cười bảo Lệ Băng ngốc , ngốc như chính con người tôi đã trải qua : từ gia đình cho đến tình yêu thử còn non dại. Bất ngờ , tôi bắt gặp Lệ Dương đang đứng trên ô cửa sổ , đưa mắt nhìn về phía chúng tôi . Nàng kéo cánh cửa lại , và một màu tối đen trùm kín cả căn phòng. Lệ Băng cười :” Biết ngay , giận hờn vu vơ mà . Anh lên phòng nó đi. Hôm nào rảnh , mình nói chuyện nhé . Nói nhiều , em thấy anh rất có duyên “. Tôi cười khi bị Lệ Băng đoán trúng tim mình , nhưng gặp cô ấy rồi sao chứ , nói gì ,.... Tôi rón tay đập khê cửa phòng .

“ Ai đấy ? Vô đi , cửa không khóa “.

Cánh cửa đẩy ra . Lệ Dương nằm xấp người xuống giường , hai tay giữ gối đè lên đầu mình , tiếng nức nở kêu lên :

” Anh vô đây làm gì? Em nói rồi , rách nát rồi ! ...” Tôi vẫn im lặng , đầy xót thương . Nụ cười nhạt thếch của nàng lại một lần nữa bật ra :” Anh về đi. Quên em đi “. Bờ vai thon , trắng của nàng rung lên khê khê , thân nàng mỏng mảnh như bông hoa lục bình lênh đênh giữa dòng nước cuốn trôi . Tiếng nấc của nàng mãi không thôi .

“ Anh xin lỗi . Xin lỗi vì lòng ích kỉ . Anh không đòi hỏi chuyện trinh tiết , anh chỉ cảm thấy bất ngờ vì điều đó và thời gian quá nhanh để anh chấp nhận một sự thật “. Lệ Dương nhìn tôi , bờ môi mím chặt như đang cắn phải nhau .

“ Sự thật của một phận nữ tuổi mười bảy thành đàn bà quá đáng cay . Sự thật tàn nhẫn mà em không bao giờ nói ra khi xưa nay anh vẫn ngỡ em hồn nhiên, trong sạch. Sự thật tàn khốc là anh yêu nhầm phải một con đi . Đúng không . Haha . Cuộc đời mà anh , nó cũng như kiếp đồ đen , cứ coi như anh đã thua trong đêm nay , và đêm mai , đêm sau nữa ,... anh hãy đi tìm một “kiếp đỏ “ cho riêng mình . Anh ạ ! Chẳng ai xúi quẩy đến quá ba lần đâu . Nhưng anh nhớ , và nên cho đó là kinh nghiệm riêng của mình , trước khi bế nó lên giường thì phải gần giọng ra hỏi :” Rách chưa , chưa rách thì nằm đây , không thì biến ...“.

Lệ Dương dài hơi những từ cuối . Tim tôi phát nghẹt thở , kéo mạnh nàng dậy và ghì thật chặt trong lòng :” Đừng nói nữa . Anh xin em. Cái màng mỏng đấy ư ? Anh không cần “. Tôi đẩy mạnh Lệ Dương xuống giường , xé dọc cái váy ngủ mỏng manh , những cái hôn đầy vội vã , gấp gáp giữa hai người . Những khi ngấm lại , tôi vẫn nghĩ rằng :” Mình cưỡng dâm cô ấy “.

6. Chương 11 - 12

Chương 11 : Đổi mặt /.

Hôm nay , hai bên gia đình sẽ gặp mặt . Tôi luôn mơ về gia đình nhỏ đấy , và tôi cũng mong cuộc nói chuyện này sẽ được sự đồng ý của cả hai .18h30’, mẹ và tôi đã tới nhà hàng Victory . Nhìn khuôn mặt mẹ, tôi hiểu tâm trạng mẹ cũng như tôi.” Cưới vợ là phải cưới liền tay “- Tôi nhớ lời mẹ dặn ...

19h ,

Từ xa , tôi và Lệ Dương đã nhận ra nhau , vẫy vẫy tay , cười hớn hở đến mức tôi bị mẹ thúc ột cái vào mạng sườn :” Lớn rồi đấy nha cu , đi hỏi vợ chứ không phải đi tán gái nữa đâu “- “ Dạ “.

...Nụ cười đó bỗng tắt ngấm khi bên cạnh nàng còn có một bóng người đàn ông cao to , một người đàn bà bận chiếc đầm màu xanh ngọc sang trọng lù lù đi tới . Tôi quay mặt sang mẹ ...

“ Sao lại là bố hả mẹ “.

“ ... “

“ Mẹ ? Bà ta là ai ? “

“ ... “

Mẹ tôi vẫn không nói gì . Đôi mắt nhìn trân trân . Người đàn ông đấy ư ? Người đàn bà kia nữa ? – Cả hai người họ đều quay sang nhìn Lệ Dương :” Là mẹ con nó đấy à “. Lệ Dương gật đầu cười :” Dạ đó là bác Hoàng Lan và anh Hạo Nhiên ạ “. Người phụ nữ nghiêng giọng cay độc :” Mần kịch hay đây , ông Trần Lâm “. Tôi thấy người mình nóng như điên. ... Bất ngờ , mẹ tôi quỵ ngã , hai mắt nhắm nghiền . Lệ Dương gọi cấp cứu hồi hả ,,,, ông ấy bộ mặt sầm lại , ... , người đàn bà cười vang .

...

“ Đi về “. Tôi gắt lên mà con đàn bà trước mặt tôi cứ khóc lóc. “ Điên thật , cô có điên không . Tôi bảo cô đi về “.

“ Nghe rõ chưa con . Nó đuổi con về rồi mà còn dằn mặt ngồi đấy à . Đứng lên “ – Người đàn bà từ cửa bước vào , cao giọng .

“ Không ! Con phải ở lại chăm bác Hoàng Lan . Mẹ và dương về trước đi “.

“ Cô có bị điên không đấy . Cô có biết ông dương cô là ai không ?” – Lệ Dương quệt nước mắt , lắc đầu - .” Cô về , cô hỏi cái bà đẻ ra cô đấy . Đứng lên . Đi , đi hết khỏi đây mau “.(Sau này , mỗi khi nghe cô bạn y tá học chung thời cấp ba kể lại , cô y tá đều bảo , đôi mắt tôi long lên song sọc , vẻ đẹp trí thức của một người đẳng cấp tiêu tan ...)

Người đàn bà ấy vẫn cười , cười mà tôi nghe không khác gì tiếng rên rỉ của một loài cầm thú . Còn những giọt nước mắt của Lệ Dương sao mà giống một con cá sấu già quá chừng . Lúc này , tôi mới nghe ông bố của tôi mở được một câu :” Ngậm cái miệng lại , đưa con Lệ Dương về trước đi “. Người đàn bà quay gót cái ngoắt :” Con kia , đứng lên đi về “. “ Mẹ có bị sao không đấy , mẹ thích thì đi mà về “ – Nói xong , Lệ Dương chạy ra khỏi cửa , thút thít . “ Cái con đàn này , ăn gì mà đàn độn thế không biết “.... Tôi cũng chẳng muốn nhìn mặt người đàn ông này , nhưng vẫn biết phận làm con , tôi im lặng .

Mẹ tôi nằm đó với mũi kim tiêm từ những chai nước truyền dịch treo lủng lẳng trên cây thanh sắt đầu giường. Mặt bà phờ phạc , một màu trắng bệch như đắp từng miếng lên khuôn mặt chỉ còn để lộ rõ những đường gân xanh ...Dưới đuôi mắt , từng giọt , nối đuôi nhau , chảy xuống , và thấm rộng lan ra một mảng gối mềm ... Tôi đau . Dẫu cuộc đời có trở trêu cũng chẳng đến mức đầy dọa tôi như thế . Lời tin nhắn của Vân ngày nào như nhảy múa : “Nhưng cuộc sống thì luôn là những bi kịch , và trong những bi kịch đó thì có kẻ khóc , người cười “. Tôi đang khóc , để người đàn bà đó cười nhạo vào mặt mẹ con tôi. Tôi nhớ đến những câu chuyện của Lệ Băng , chợt cười – nụ cười đầy mỉa mai , châm biếm , biết đâu tôi cũng như những chàng trai kia , ruồng bỏ cô người yêu của mình một thời say đắm , đổ lên đầu cô ta bao lời cay nghiệt của lẽ đời ...

Tin nhắn của Lệ Băng :

“Anh – Dù ta có sống đến gần cuối cuộc đời thì bản thân mỗi người cũng không thể định nghĩa được hai từ “ cuộc sống “: nó không hẳn là bi kịch , càng không hẳn là hài kịch . Thế giới xung quanh ta vẫn không ngừng vận động , trái tim rực lửa nơi anh cũng thế , đừng bắt ép nó phải chai lì hay đóng băng , thậm chí là đập sai nhịp vì quá “ cuồng điên và tức tối “. Biết bao chuyện xảy ra , tất cả chỉ là những đoạn trích nhỏ của một vở kịch vui , nhưng vì ta làm nó rối ren nên nó làm điều ngược lại khiến ta phải khóc . Anh đừng đổ lỗi cho ai , kể cả em , kể cả Lệ Dương – vì chúng ta chỉ đều là con của họ “.

Màn đêm buồn đặc . Những cuộc gọi nhớ từ Lệ Dương vẫn ngày một tăng lên .-“ Nếu tôi bắt máy , dù cô ấy chỉ là con của bà ta , tôi cũng sẽ chờ “ – tôi nghiêng rằng , lẩm bẩm trong miệng , lòng đầy cảm phần. Bỏ tôi cũng không còn trong bệnh viện nữa ...

Chương 12 : Trinh nữ mới có mùi thơm /.

Mẹ tôi đồng ý cho Lệ Dương nghỉ việc. Không chính xác là : tôi cảm cô đến công ty của mẹ và yêu cầu viết đơn xin nghỉ ngay sau ba ngày mẹ xuất viện . Hơn hai tháng trôi qua , cuộc sống của tôi lại bình lặng như trước : công việc và người mẹ - người thân duy nhất của tôi . Cũng có thể không bình lặng nhưng tôi không nhận ra điều đó, có thể là nó giống như mạch nước ngầm âm ỉ tận đất sâu - Mà tôi thì vốn không thích những điều mơ hồ , khó tưởng tượng.

Tôi vẫn thường lui tới café Petite Fille – “ cô gái nhỏ “ – nơi đầu tiên chúng tôi gặp nhau , như một thói quen vào cuối tuần . Tôi cũng không gặp Lệ Dương hay Lệ Băng , càng không gặp ông bố hay bà ta . Tôi vẫn ngồi vào chỗ cũ , một ly café đen như mỗi khi , một ly sinh tố dâu để “ngắm” , tự hôn nhẹ và tự bỏ vào miệng nhai – dâu mỗi ngày một nhạt , chẳng còn ngọt ngào như xưa ...Rồi tình yêu của chúng tôi cũng sẽ nhạt – thời gian ăn mòn bất cứ vật gì rắn chắc như núi đá chứ đừng nói thứ tình yêu bồng bềnh nhẹ tựa mây bay .

21h , tôi lang thang trong thành phố . Màn đêm đen càng khiến tôi ngột ngạt , không khí như vẫn mùi và ùng đục. Tôi bước vào bar hút thuốc và dốc ngược từng chai bia Corona – không khí này chắc khiến tôi đỡ cô đơn một mình . Bar có nhiều gái đẹp , nhiều nhạc cuồng điên , nóng bỏng và hấp dẫn , màu sắc sặc sỡ như một vườn hoa với mùi thơm nồng nặc và những cánh hoa “ nát tươm “.

“ Em có thể ngồi uống cùng anh được chứ ?” . Cô nàng nhả khói , ngênh mặt , giọng nhỏ nhẹ , nghe rờn rợn .

“ Tôi không thích đàn bà ngậm thuốc trong miệng “.

“ Tốt thôi “. Cô nàng ném xuống chân , mũi dày cao gót day day xoay vòng , cầm chai bia và dốc thẳng , cái cổ trắng nõn in đầy những hàng nước bia chảy xuống , chạy thẳng như xiên vào rãnh của vòng một để hở.

“ Cô còn trinh chứ ?”

“ Anh có bị điên không ? “

“ Chỉ “khinh “ tý thôi “.

“ Anh cần loại gái đấy à “

“ Ủ ! Biết gì giúp “.

“ Giá nhỉnh hơn. Chờ đấy “.

Cô nàng cười nửa mép , quay người bỏ đi trong bộ đồ bó chặt , dáng người tròn đẹp nảy lửa như vòng số tám. Cô gái ngồi cạnh tôi vẫn cúi gầm mặt, nốc rượu tì tì. Tôi cũng không hiểu vì sao mình hỏi con ca-ve kia như thế ? Có lẽ lát lên giường , tôi sẽ hỏi như lời Lệ Dương từng tuyên bố :” Rách chưa , chưa rách thì nằm đấy , không thì biến ...“. Tôi cười ha hả với ý nghĩ:” đêm nay tôi tự thưởng mình một con đàn bà sạch sẽ dẫu tôi chưa già như ông nhà văn Gabriel Garcia Márquez “ .

***Sáng hôm sau ,

Đây là lần đầu tiên , tôi nhìn thấy giọt máu của một người con gái còn sạch : đỏ hồng và nhỏ như cánh hoa nằm chông chênh giữa tấm đệm . Cảm giác :” Cười chơi chứ không hẳn là sướng “. Cô ta rên rĩ kêu đau một cách quặn quại như con sâu rau hay một chiếc lò so bị người ta lôi kéo ; khác hẳn với Lệ Dương : im bất và cắn môi với lời giải thích :” chẳng con đàn bà nào làm tình nhiều như cơm bữa , nhuyển như cháo ninh xương mà lại rên rĩ kêu đau cả “. Hóa ra gái “sạch “ và gái “bẩn “ khác nhau là ở chỗ biết – rên – rĩ .

“ Năm nay cô bé bao nhiêu tuổi ?”

“ Dạ , mười bảy “

“ Ừ ! Tuổi này làm đàn bà cũng được rồi “. Tôi ném tiền ra . “ Về đi “. Sao ám ảnh như vậy tôi mãi thế này.

Tôi bận đồ và về . Lệ Dương đang đi về phía tôi .

“ Cô theo dõi tôi đây à ? ”

“ Không ! Em làm việc ở đây ! Sao anh không về nhà mà ... “

“ Chơi gái không được sao ? ”

“ À . Dạ ... “ . Lệ Dương ngập ngừng .” Em xin lỗi , em quên là em đã trả tự do cho anh “.

“ Trinh nữ đây ! “. Tôi hần giọng .

“ Vậy là dễ chịu rồi “. Cô ấy mềm giọng .

“ Khoái lắm , nó có mùi thơm “. Tôi cười như một gã họ Sở . “ Tránh ra “.

Lệ Dương gặp người :” Chào quý khách “ như đang làm việc của một nhân viên . Khi ra đến cửa nhìn biển hiệu , tôi mới biết đây là một trong bốn khách sạn lớn do mẹ cô toàn quyền . Tôi thấy hơi hối hận vì đã nặng lời với Lệ Dương . Mắt tôi cay cay : Lệ Dương gầy rộc và co mình trong bộ đồ đồng phục : muốn quay lại ôm cô ấy lắm mà lòng ích kỷ bắt chân tôi phải bước đi.

Tối nay , vẫn là tối cuối tuần . Tôi chán ngán , rủ thằng bạn họ Cao đi uống . Nó kể về con người yêu nó , sao thấy cô bé có lòng tự trọng quá trời .

“ Mà biết không ? Tao nhắn tin tán tỉnh vài hôm , cuối cùng cũng chịu nhắn tin lại . Nghe sao mà điên quá . “ Nếu anh muốn yêu gái còn trinh thì xin lỗi đã để anh đến nhầm địa chỉ , ngược lại thì Ok “. Mà coi có con đàn bà nào ruột trắng như ngựa thế không mà ? ”

“ Thế nhiều tuổi rồi ? ”

“ Trẻ , 9x mà “

“ Lại 9x – mệt nhỉ ? Giờ 9x thì chắc toàn vậy quá haha . Đẹp đi , gái thì thiếu gì . Gái còn trinh mới có mùi thơm , nghe chưa ? ” . Tôi phát ngôn củn lủn. “ Gái gú, đẹp đi . Uống ... 1.2.3.zô “...

...Thoảng đâu đó trong đầu , tôi thấy khó thở khi nhớ về nụ cười của Lệ Dương

7. Chương Kết

Chương 13 : Em vẫn cười như thế với thời gian /.

Hai năm sau khi chia tay với Lệ Dương , tôi vẫn chưa lấy vợ dù có quen qua đường với một vài cô , cô nào cũng cho tôi cảm giác ngán và cái lạnh chạy dọc sống lưng . Nhưng chắc có lẽ vì thế mà một thằng đàn ông như tôi biết đến chuyện chăn gối nhiều hơn. Có những đêm tôi nhớ Lệ Dương còn cào , cầm điện thoại lại ném xuống cuối giường ; có những đêm tôi chạy bộ tới nhà cô ấy lại chỉ biết đứng từ xa ngắm cái bóng đen lẫm lũi ngày một gầy hao . Nhiều lúc thèm yêu , thèm ở bên cạnh , tôi cứ ngỡ mình là kẻ chết khát đứng giữa sa mạc hay một con cá bị hắt tung lên bờ đập quẫy ... Thời gian quá đổi nặng nề . Mẹ tôi bảo nếu tôi có yêu Lệ Dương thì mẹ sẽ nói chuyện đàng hoàng với gia đình bên ấy , chuyện người lớn không thể làm ảnh hưởng đến hạnh phúc tuổi nhỏ được . Tôi nói nhất quyết là không . Mẹ tôi lắc đầu rồi quyết định sang Mỹ vài tháng nghỉ ngơi cùng những người thân bên đấy , mình tôi vẫn một mình . Thay vì chạy trốn như cánh phách nữ , tôi quyết định ở lại tìm cách đối mặt : chẳng vết thương ngoài da nào , nhưng luôn có cảm giác bị nhiễm trùng đau buốt từ tận bên trong .

Tôi tới dự tiệc cưới của thằng bạn họ Cao ngày trước. Ngẫm nghĩ thế nào nó vẫn tuyên bố quyết định :” Lấy vợ “9x dù bẩn ” nhưng lòng sạch trong , khuôn mặt thiên thần tựa đám mây bông bồng bềnh nhẹ bay cao “. Từ hồi yêu nhau say đắm cô bé , tôi có cảm giác như nó cũng giống cô vợ trẻ viết văn – viết là nghề - viết văn là nghề để sống, nên cách nói năng cũng phải pha trộn ngôn ngữ , hình ảnh mộng mơ , bay bổng .

Tôi đứng như chết trước bức hình cưới của thằng bạn đặt ngay trước cửa ra vào : “ Lân – Lê - Dương “. Nhưng hôm nay , ngày cưới thằng bạn thân mà , tôi ở lại nhìn nụ cười hạnh phúc của cô ấy . Chuyện quá khứ , tôi biết mình đã đánh rơi – đánh rơi trong tức giận .

“ Hey ! Nhìn hình cưới gì mà dữ vậy ? Bộ thích sao không lấy vợ ? “.

“ Em sao ? “. Chẳng lẽ mới hai năm mà tôi còn không nhận ra Lê Băng và Lê Dương ???!

“ Trời hai năm mà tưởng như hai kiếp người, không nhận ra em nữa ?” . Lê Băng cười dịu dàng , tươi tắn trong bộ váy cô dâu trắng xinh, tóc đen đuôi để thẳng , vòng hoa hồng đỏ quấn quanh đầu .

“ Chúc phúc cho em “.

“ Này này , ba điều cần tránh “ con thầy , vợ bạn , gái công ty “ nha cái thằng này “. Chú rể họ Cao lù lù với cái bụng to tiến đến , cười rạng rỡ luôn .

“ Hức . Chồng xấu nha , anh Hạo Nhiên đây lẽ ra phải là em rể em từ hai năm trước đây “. Lê Băng vênh mặt như khiêu khích tôi .

“ Anh ... xin lỗi ... Chúc phúc hai người “.

“ Này , bạn gì thì bạn phải nhớ ở lại uống rượu mừng nha mày , hông là tao giận mày luôn đấy “.

Lão bạn họ Cao này cười vui vẻ , khoác tay Lê Băng ra đón khách . Tôi kiếm một góc bàn khuất để ngồi . Vài phút sau , tôi nhận được tin nhắn từ cô ấy :” Lê - Băng , em không thể khóc thành từng giọt lã chã với bao quá khứ xảy ra , em càng không thể khóc khi nước mắt em đóng thành từng tảng băng lớn nhỏ trong lòng , nhưng không có nghĩa là băng trong lòng em không thể chảy tan . Cuộc sống là cuộc sống , nước mắt không dư thừa để đặt thành niềm tin cho nó, khóc chỉ làm cho cái đẹp người đàn bà bị bào mòn và dần yếu ớt . Anh đừng làm người khác phải khóc nữa khi mảnh tâm hồn của họ ngày một bị khoét sâu , mục rỗng . Dù mình đã tuổi làm ba làm mẹ , nhưng vẫn phận làm con , phải biết tha thứ cho người lớn và anh không có quyền làm đau Lê Dương thêm nữa .” Tôi vò đầu , tôi biết , tôi hiểu tôi đã làm Lê Dương đau .

“ Anh gọi cho em có chuyện gì không ? “

“ Anh ... ”

“ Đừng cười hớn hở và khoe với em là đêm qua nuốt thêm được một trinh nữ và có mùi thơm riêng biệt nữa nhé ! ... Nhanh nào , baby ... “

“ ... “

Tôi bật dậy khi thấy Lê Dương vừa nghe điện thoại , vừa lúi húi dẫn đứa trẻ con đi về phía mình .

“ Uhm ! Hôm nay lễ cưới chị Lê Băng , em bận lắm! Hẹn anh khi khác ... Ồ ...anh...”

“ Hi. Chào em. Em lấy chồng hồi nào mà không cho em hay “.

“ Anh sẽ cười vào mặt chồng tôi là lấy phải đứa rách nát sao ?”

“ ... ”

“ Ồ Ồ , baby ngoan nào , gặp ba Hạo Nhiên mà hồng chào là sao ?”

– “ Chị , làm cái gì đấy ...?”

– “ Chị kêu baby ngoan gặp ba Hạo Nhiên mà hồng chào chứ sao “

– “ Uhm . Chị lo cưới đi , sắp đến giờ rồi . Em cho cháu đi tắm , nó đói “...Tôi và cả thằng bạn họ Cao đứng đần người .

“ Ô ! Cái chú em rể này bộ khìn à . Con anh đấy , hay là anh bảo anh với nó không có gì ... “ T ôi chạy như điên về phía trước , phía trước đấy có người đàn bà đang bồng con tôi trốn tránh tôi . Lệ Băng nói đúng :” Phận làm con , phải biết tha thứ cho người lớn “.

“ Mặc mây mưa hay gió bão bùng .

Mặc tình anh bỏ ngỏ chốn xa xăm .

Thì em nơi đây , em vẫn thế ...

Em vẫn cười như thế với thời gian ...

Này anh , chàng trai một thuở

Dẫu em chỉ là cánh hoa đã nát tan Thì xin anh đừng làm nó thêm nhàu nhĩ

Mắt trần trần ... ngân ngấn nước ...

Thì ... em vẫn cười như thế với thời gian “

Lời Lệ Dương vẫn trong treo bay cao trên cánh đồng cỏ lau ngày ấy . Bên cạnh dòng sông nhỏ , chỉ có mình nàng vừa khóc , vừa hát , vừa cười . Hai năm – mình cô ấy với cái thai lớn dần , cho đến lúc sinh con , chăm con đã được tuổi rưỡi .

“ Anh xin lỗi đã làm em đau “

“ Không ! Dù chuyện gì xảy ra thì em vẫn thế , vẫn cười như thế với thời gian “.

“ Tha thứ cho anh , em nhé ! “...

“ Anh phải nhớ rằng em chính là con gái của người đàn bà đã cướp đi hạnh phúc của mẹ anh “.

“ Phận làm con , phải biết tha thứ cho người lớn ...Anh đã và đang rất nhớ em , anh không muốn con anh lớn lên mà không biết bố nó là ai ”.

Nước mắt lại rơi , Lệ Dương mỉm cười và - nụ cười của nàng đánh gục trái tim tôi từ ngày ấy cho tới tận bây giờ . Sau nụ hôn dài , tiếng hát của nàng lại cất lên “ Tình vay “ của Thu Minh ...

“... bóng tối sẽ không là chi,

niềm đau sẽ không là gì,

nếu được yêu anh ,đến hơi thở sau cùng ,thì em sẽ lấy trái tim ra che ánh nắng mặt trời.....

thế giới sẽ không là chi,

tận thế sẽ không là gì ,

nếu được bên nhau ,mà trái tim vẫn còn

thì em sẽ hóa giấc mơ để gặp anh từng đêm”

...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-lay-vo-9x>